

**...slova,
kteráž já mluvím
Duch jsou a život
jsou**

JAN 6,63

6
—
1981





Je smutný pohled na bratra, který už Bibli nestuduje. Už mnoho přečetl, mnoho veršů zná z paměti, zná i výklady k obtížným úsekům Božího slova, vše je mu už jasné. Má-li něco povědět, je schopen hovořit o čemkoliv. Přitom i jeho samého snad mrzí: „Už Bibli znám, už jsem ji mnohemrát přečetl, už v ní nemám nic nového, nic neznámého; teď mi nezbývá než opakovat, abych všechny ty výklady nezapomněl.“ Pak, když hovorí, stále se opakuje a nedovede přinést nic nového, ač jistá míra opakování je také nutná.

Myslim, že učitel matematiky či přírodopis je na tom lépe, protože jim matematika a přírodopis nejsou tak nudné, jako Bible onomu bratrovi. V matematice lze vždy najít příklad, který jsem ještě neřešil, jeho řešením se mi matematika stane opět o něco bližší, milejší, v přírodopise je tomu podobně.

Bible je více než beletrie, kniha, která se přečte a založí do knihovny mezi knihy, které jsem už přečetl. Bible je živá kniha a její život se má odrazit v našem životě – cestou k tomu je systematické studium.

STUDIUM BIBLE ZNAMENÁ DALEKO VÍCE, NEŽ ČTENÍ KAPITOLY ZA KAPITOLOU (to je něco jiného a rovněž velmi potřebného). Studovat znamená objevovat, odkrývat nové souvislosti a skutečnosti a srovnávat je v rozhovorech s bratřimi. Přitom zpravidla jedno studované téma či kniha otevírá řadu dalších otázek a problémů, které se při jejich řešení ještě dále rozvětvují. Tím stále objevujeme krásu Božího zřízení. Jeho pravidel a nabídek pro nás život. Není cílem Bibli „nastudovat“ ale „studovat“. Šťastný „bohatý duchovní člověk“ není ten, kdo už Bibli prostudoval, ale ten, kdo ji studuje a kdo v ní objevuje stále nové krásy!

Bible lze studovat stále. Zvlášť silně lze prožívat radost ze studia Bible ve spolupráci s věřícími. Biblické hodiny nám tuto možnost skýtají. — Studujeme sami probíraný úsek, nebo si jej aspoň přečteme, než jdeme do shromáždění – nebo si tam – často nezpozorně – vyslechneme závěry a výsledky toho, co získali druzí?

připr. -vý



ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Rídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, na Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

ODPUSTĚNÍ

„A nezarmucujte Ducha svatého Božího..., ale buďte k sobě vespolek dobraví, milosrdní, odpouštějice sobě vespolek, jakž i Bůh v Kristu odpustil vám.“

Ef 4:30,32

Proč Bůh tak důrazně od nás požaduje, abyhom odpouštěli všechna provinění vůči nám? Vždyť odpustíme-li, není to z naší strany žádná zásluha, ale naprostá nezbytnost! Proč má Bůh na své děti tak „tvrdé“ požadavky? Nemáme přece jen tak trochu právo, když se nám stala skutečná křivda, ponechat si (když už jsme „odpustili“) alespoň nějaké to „ale“ ve svém vztahu k viníkovi (trochu hojnosti, nechuti, nedůvěry)? Je potom takové odpustění skutečně odpustěním, jaké Bůh žádá? Neklameme v této věci často sami sebe?

Podivejme se na tuto oblast našeho života pod trochu jiným úhlem než jsme si zvykli. Uvědomujeme si, jak sami potřebujeme na každém kroku Boží odpustění pro sebe? Kdo to přehlíží, zadržuje sám v sobě zdroj sily k odpustění bližnímu. V Božím Slově máme jednu velice praktickou radu, jakési „zlaté pravidlo“ křesťanského života:

„V bázni Hospodinově uchází se zlého“ (Pr 16:6). Z této rady můžeme vyjít při svém uvažování. Provinění vůči bližnímu a vůči Bohu jsou bezesporu spojité nádoby. Může se stát, že se skutečně někdo proviní vůči mně hříchem, to mě však neopravňuje reagovat hříchem dalším. Narušený vztah vůči bližnímu a obzvláště vůči spoluživoucímu má za následek celý řetěz hřichů, který si zpočátku ani neuvědomujeme:

1. STAVÍM SE DO ÚLOHY SOUDCE, a přece vím, že jediný, kdo má právo soudit, je sám Bůh.
2. STAVÍM SE DO ÚLOHY ŽALOBCE, a to je přece oblast satanova, o němž máme napsáno, že je „žalobníkem bratří“ a já se mu tedy dávám k dispozici jako spojenec.
3. PŘESTÁVAM NEPOZOROVANÉ UZNÁVAT BOŽÍ SVRCHOVANOU VLÁDU A MOC, začnu o ní pochybovat. „Jak je možné, pane, že jsi dopustil, aby se mi stala křivda?“ Dostávám se tedy do vnitřní vzpoury vůči Bohu.
4. NEMILUJI – NENÁVIDIM. Pán Ježíš od svých učedníků jasně žádá i lásku k nepřátelům. Často se domníváme, a to zcela zvráceně, že lhotejnost je jen lásku s „malou kapacitou“ nebo jakoby „neutrální vztah“. Boží Slovo však nezná tuto „zlatou střední cestu“. Jak to máme napsáno? „Kdo nenávidí, nezná Boha“? nebo „Kdo nemiluje, nezná Boha“?! (J 4:8). Příkladem takové „neškodné“ lhotejnosti jsou kněz a levita z podobenství o milosrdném Samariánovi. Jejich lhotejnost byla co do důsledků spoluvinou na vraždě bližního.

Všechny tyto čtyři skutečnosti jsou ve svém souhrnu rozhodně horší než to, čím se můj bližní provinil proti mně. Stávám se tedy horším viníkem já a proto především já potřebuji činit pokání vůči Bohu a nechat se Jím uvést do porádku. Když se to stane, vědomí Božího odpustění a vysvobození způsobi v mému srdeci tak úžasnou radost a pokoj, že to, co se mi jevilo jako neodpustitelné, strašná křivda vůči mně, se rázem „zavrkně“ a ztratí na významu! Od toho okamžiku teprve začínám vidět svou situaci tak, jak skutečně objektivně vypadá, bez ovlivnění svým starým „já“ jako středem všeho dění. Potom pochopitelně zjistím: a) Křivda byla jen zdánlivá – pravdu měla také druhá strana, nebo víc pravdy či dokonce celou pravdu!

- b) Nemohu tvrdit, že mi bylo ublíženo úmyslně, ze zlého záměru a jestliže k ublížení došlo, tedy jen z nedostatku vrozeného taktu, zkušenosti a neznalosti situace chyboucího.
- c) Viník prožívá své vlastní problémy a zkoušky těžší než mám já, které vyčerpávají jeho schopnosti se ovládat.
- d) Jestliže jednal úmyslně, dal tedy „místo d'ábla“, je politováníhodný v tomto svém tělesném smýšlení a já nesu podíl na tom nedostatkem své přimluvné modlitební lásky za něho.

Ano, v každém případě zdánlivých či skutečných provinění proti mně mám důvody k osobnímu pokání a k růstu do kněžského charakteru orodovnictví za své viníky před tváří Boží, neboť jiná cesta ke skutečnému, plnému odpustění nevede!

V jedné křesťanské písni se zpívá: „Tvé odpustění je lepší než víno, Tvé odpustění je nejlepší lék...“ A tento vzácný lék Božího dokonalého odpustění v zástupné oběti Pána Ježíše za naše provinění je tolik potřebný nejen pro lidi neobrácené, které k Pánu Ježíši zveme, ale i pro nás, kteří Mu patříme třeba i řadu let. Potřebujeme ho nejvíce tehdy, když se nám zdá, že „jsme odpustili, ale nemůžeme zapomenout“ (Iz 38:17). A nakonec?

„Kому se málo odpouští, málo miluje“ (Lk 7:47).

-jr-

otázky ? odpovědi ...

—Může Boží dítě zahynout?

Jsou věřící, kteří to připouštějí s poukazem na Žd 6. a 10. kapitolu a 2Pt 2:20-22. Ponechávají však bez povšimnutí jiná místa Písma, která svědčí, že dítka Boží nemůže zahynout. Rmoutí nás, že tímto pojetím je zatemňována sláva našeho Božího Pána. Jako by On nebyl schopen dosáhnout předloženého cíle, totiž splnit Boží záměr, aby to, co tak dříve vykoupil, také zachoval. Ale my smíme říci: „...vím, komu jsem uvěřil. Jsem přesvědčen, že on má moc chránit, co mi svěřil, až do onoho dne“ (2Tm 1:12). Boží Slovo nám k tomu poskytuje neotřesitelný základ.

U J 10:27 říká Pán, že On těm svým dává věčný život, nezahynou na věky a nikdo je nemůže vytrhnout z Jeho ruky. Oni jsou skryti v ruce Otcově, který je větší než všecko a všichni, a nikdo je nemůže vytrhnout z této všemocné ruky. Tato nádherná slova nám mohou být dostatečným a vzácným potěšením: nikdo mne nemůže Pánu vyrvat, ani Satan!

V posledním oddile Ř 8 čteme, že nikdo a nic nás nemůže odloučit od lásky Kristovy. Jak potom může být hovořeno o nějakém zahynutí? V Ř 8 je zahrnuta každá osoba, každá moc, všechno, co je mimo nás! Avšak jak je to s námi, s mým srdcem a vůlí? Nemohu se já sám oddělit, vzdát svého postavení, zrušit svazek? V 1K 12:13 je nám řečeno, že jsme údové Jeho těla skrze Jeho Ducha. Pro úd těla je nemožné oddělit se od těla, vzdálit se. Toto oddělení by mohla provést jen nějaká vnější moc, a ona by musela být silnější než moc těla. Podle Ř 8 taková moc neexistuje. Tak je tedy vyloučena možnost, abych já sám mohl zrušit svazek s tělem Kristovým a tedy zahynout.

Jakým vzácným potěšením je to, když víme, že naše vykoupení není založeno na něčem z nás samých, na našem zkaženém a lstitvém srdci, na naši porušené vůli! Naše vykoupení je založeno na věčném Božím uložení a na osobě Pána Ježíše. Čtěte si Ef 1:3-12, zvláště v. 4,5 a 11. Je nám to zaručeno skrze Ducha svatého, kterým jsme při znovuzrození byli zapečetěni a který nám byl dán jako závdavek našeho dědictví (Ef 1:13-14, 4:30, 2K 1:22, 5:5). V tom je celá moc

a nezrušitelná Boží věrnost. Kdyby měl jen jediný z Božích synů zahynout, musela by být přemožena Jeho moc a musel by zrušit Svoji věrnost. **A to je nemožné!**

Mohlo nám Boží Slovo ještě jasněji říci, že Boží dítě nemůže zahynout? Mohlo být předloženy ještě větší důkazy? Nemohly! Jemu patří dík a velebení za Jeho podivuhodnou milost!

Ti, kteří se neradují z této vzácné jistoty, se domnívají, že by to mohlo vést k pýše nebo ke lhostejnosti. Naopak. Jistota přivadí srdce k velebení a oddanosti Pánu, jehož láska a sláva je skrze to odhalována našemu srdci ve své nezměrnosti.

Je tedy vyloučeno, aby v Žd 6, 10 a 2Pt 2 byla řeč o Božích dětech. Není však v nich řeč ani o neobrácených, ale o zvláštní skupině lidí. Jaci jsou to lidé?

Jednou byli „osvíceni“ (Žd 6:4), „poznali cestu spravedlnosti“ (2Pt 2:21), „přijali poznání pravdy“ (Žd 10:26), přesto srdcem neuvěřili a tudíž ani nepřijali život z Boha. Nějakou dobu šli s věřícími společně, brali na všem účast (Žd 6:4,5), byli „posvěceni“ (Žd 10:29), „utekli poskytn světa“ (2Pt 2:20), zdáli se tedy být Božími dětmi, avšak chybělo jim osvědčení. Oni „odpadli“, „dobrovlně hřešili“, „odvrátili se od vydaného jim svatého přikázání“. Jejich pravý stav srdce vyšel na světlo, jak čtěme v citovaných oddilech.

Jak daleko může být přiveden člověk na cestě ke spasení, a jak mnoho se může člověku dostat daru Boží milosti, aniž by byl spasen, vidíme právě v těchto třech místech Písma. Byli dokonce „účastní Ducha svatého“ (Žd 6:4), tj. dobrodinci, jež jsou spojena s účinností a blízkostí Ducha svatého. Není však řeč o tom, že by Ducha Božího přijali a On v nich přebýval.

Pokud jde o „známost Pána a Spasitele Jezukrista“ ona nespojila tyto lidí s Pánem, nezpůsobila při nich proměnu života a nepřinesla život z Boha. Přivedla je jenom tak daleko, že se povrchně očistili od poskytn světa, pak se ale do něho vrátili, poněvadž ve svém nitru zůstali takovými, jakými byli dříve.

Uvedená místa Božího Slova byla určena Židům, rozptýleným pokolením, a jsou potvrzením zvláštního, odpovědného postavení izraelského národa a z něho zejména těch, kdož se seznámili s evangeliem a dali jeho obsahu pouze povrchní průchod.

My, kteří víme, že jsme z Boží milosti Jeho dítkami, toužíme po vedení Duchem Božím, nežijeme tak, jako „svět“, máme nový život z Boha, cítíme odpovědnost žít k Boží cíli na této zemi. A v tom je veliký rozdíl mezi tím, kdo má jenom náboženství, kdo se jenom k věřícím „přidal“ a tím, kdo je znovuzrozen z „vody a Ducha“. Jsou případy, že někdo roky vyznával o sobě, že je „věřícím“, ale pak „odpadl“, vrátil se zpět k starému životu. To je svědectví, že nebyl znovuzrozeným Božím dítkem, které může padnout, zhřešit, ale nemůže hřešit, nemůže trvale ve hříchu žít! Kdo je Božím dítetem, má svědectví o tom v mnoha důkazech. Ale v této odpovědi o to nejde.

Písmo nás tedy ujišťuje, že znovuzrozené Boží dítě nemůže zahynout.

připr.-oš

Umění naslouchat

Chceme-li mít k lidem dobrý vztah, musíme ovládat jedno umění, které je těžší, než si myslíme. Musíme umět naslouchat! Většina rozmluv mezi lidmi jsou monology, které se navzájem mísí.

Málokterí lidé druhým naslouchají. Přitom máme dvě uši a pouze jedna ústa. To znamená, že příroda sama nás vybízí, abychom dvakrát tolik slyšeli než mluvime. Každý z nás je však tak naplněn vlastními záležitostmi, že pro jiné už nemá místo. Naše nitro by se muselo zbavit starého harampádě, aby se uvolnilo místo i pro druhé. Je nutno osvojit si zvláštní dar, dar naslouchání, neboť nic neotevří srdce tak, jako pozornost, kterou někomu věnujeme, jako úsilí vžít se do sdělených starostí a problémů. Je to škola trpělivosti! Především však škola zapomínání na sebe.

připr. J. M.

B Sedem napomenutí v liste Jakoba

Ližime sa k záveru ďaľšieho roku a vieme, že veľká ručička na hodinách Božieho času sa opäť priblížila viacj k plnosti času. Tak, ako pred prvým príchodom Pána Ježiša na túto zem sa mnohé veci zmenili v dejinách národov a tak nastala „plnosť času“ (Ga 4:4), aj teraz sa mnohé udalosti uskutočňujú ako znamenia bližiaceho sa druhého príchodu Pánovho.

Apoštol Pavel piše Timoteovi, že v posledných dňoch nastanú „nebezpečné časy“ (2Tm 3:1), pretože v ľudskom charaktere a konaní sa prejaví pôsobenia ducha odporu voči Bohu. To bude mať následky aj v živote mnohých kresťanov, a to v ich pomere voči Bohu, cirkvi Pánovej, svojej rodine i k svetu. V uvedenom oddiele Pavlovoho dopisu čítame o 19 negatívnych prejavoch spomenutých „nebezpečných časov“. Nechceme sa nimi zaoberať, ale naopak, na ich pozadí všimnút si sedem zvláštnych napomenutí Jakoba v jeho liste. Týkajú sa siedmich nedostatkov v našom živote. Spoločným znakom ďalej uvedených miest je, že Jakob pri nich použil obrázok z prírody a z praktického ľudského života.

1 NAPOMENUTIE PROSÍŤ VO VIERE 1,6

Obraz: Morská vlna, hnaná a zmietaná vetrom.

Aký je úžitok z takej morskej vlny? Ak sa jej niečo postaví do cesty, narazi do toho, piesok zo dna zdvihne, rozvíri, berie so sebou špinu a vyhadzuje ju na breh. A tak sa to opakuje znova a znova.

Clovek, ktorý sa modlí, prosí Bohu o mnohé veci, ale pritom pochybuje, neverí, že mu to Pán Boh dá, podobá sa morskej vlnie.

Eudia posledných dní budú mať iba tvárnosť pobožnosti, jej moc zapreli. Ako sa modlím? Veríme, že všetko to, čo predložíme Bohu On splní? Alebo sa modlím iba ako z povinnosti, zo zvyku, formálne? Modlím sa podľa vôle Pána Ježiša, v Jeho mene? Zaujímaľ je na tom to, že Jakob na prvom mieste píše o modlitbe. Skutočne je to zásadný problém našich dní. Ako málo vážime každú vetu, ktorú na modlitbe vyslovíme! Aký malý je okruh problémov mimo vlastných, na ktorých myslíme pred Pánom. Inak nie je možné to, že máme toľko problémov nevyriešených na jednej strane a tak málo požehnania Pánovho na strane druhej.

Charakteristika posledných časov je, že niektorí odstúpia od viery (1Tm 4:1), skrátka, vieriú nebudú uplatňovať v každodennom živote. Nebudú chodiť vieriou, ale videním. Príjmime preto toto napomenutie, urobme seba kritiku v tejto oblasti a napravme svoje obecenstvo s Pánom na modlitbách.

2 NAPOMENUTIE CHVÁLIŤ SA PONÍŽENOSTOU 1,9-10

Obraz: Opadlý kvet trávy.

Jedným zo zlých vlastností človeka je samochvála. Ona sa plne rozvíja v posledných dňoch, pretože ľudia budú: chľubiví, pyšní, nadutí (2Tm 3:2-4).

Podľa Jakoba, chváli sa brat ponížený, chudobný ako aj bohatý. Ten

ponížený, chudobný brat nemá byť malomyselný, nemá mať komplex menejcennosti, nemá sa „chváliť tým, ako je málo Pánom obdarovaný“, a preto je „tak rád, keď môže sedieť niekde v kúte, bez služby“. Naopak! Má sa chváliť svojou „vysokostou“, ale v Pánovi! Ved aj on je Božím dieťatom. A či môže byť ešte vyššie postavenie? Môže mať niekto ešte väčšie právo? Môj milý brat, ktorý sa cítiš byť tak malým, nedostatočným, uvedom si, že máš nielen právo, ale aj moc byť Božím dieťatom. Tak sa tým chváli, keď už sa chceš chváliť.

Horšie je to s bohatým. Hoci dnes už nie sú tak veľké sociálne rozdiely, predsa niekto môže byť pyšný na svoje „bohatstvo múdrosti“, na obdarovanie v duchovných veciach, na podmienky, do ktorých ho Pán postavil. Aj ty pamätaj, že sa máš chváliť niečim iným — poníženosťou! Ale to vyžaduje tvoju skutočnú poníženosť. Pycha naduva. Mnohí mladší bratia si myslia, že nadobudli takú biblickú známost, že stojia vyššie ako niektorí starší bratia. Pamätaj na kvet trávy! On opadne aj pri silnejšom vetre, pri búrke. Ešte si málo vetra zažíl, ani búrky v tvojom živote neboli tak intenzívne. Preto sa nechváli. Bud nízko o sebe zmyšľajúci a Pán fa povýši.

3 NAPOMENUTIE BYŤ ČINITEĽOM SLOVA 1,21-25

Obraz: Muž sa díva do zrkadla a zabudne, ako vyzerá.

O takom človekovi sa hovorí ako o roztržitom. Postaví sa pred zrkadlo, aby sa upravil, ale pri tom myslí na iné veci, takže keď odstúpi od zrkadla ani nevie, ako a kde sa má upraviť.

Tak je to s tým, kto v Písme poznal svoj stav, uvidel svoje poklesky, nedostatky, objavil vôle Pánovu, ale sa podľa toho neriadi. Duch Boží ho obvinil, ale on to kľudne pusí z mysli a robí si ďalej podľa svojho.

Pavel piše o ľuďoch posledných dní ako o „bohaprázdných“. Plní sú seba, milujú seba, viacj milujú rozkoše ako Boha. Samozrejme, že potom im nezáleží na tom, ako sa na nich díva Pán, ako On posudzuje ich život. Priznajme si úprimne, kolko sa za uplynulý rok zmenilo v našom živote? Počuli sme možno 100 až 200 (niekde) kázani z Božieho Slova. Zmenili sme sa aspoň v jednej veci? Odstránili sme aspoň jeden nedostatok? V jednej ankete sme zisťovali medzi veriacimi ľuďmi, či sú si vedomi nejakej veci zlej, ktorú by zo svojho života mali odstrániť. Každý z účastníkov ankety vyznal, že vie o takej veci. A predsa nie sme tak verni, tak dôslední, aby sme to odstránili, keď nás na to Duch Pánov upozornil. Napíšme si ju na listok a vložme do Biblie, keď inak na to zabúdame.

4 NAPOMENUTIE VIERA MÁ MAŤ SKUTKY 5,17-18

Obraz: Neoblečený a hladný človek zostane bez pomoci.

Takýto muž, alebo žena, príde k vám s prosbou o pomoc. Otvoríte dvere a uznalo poviete: Skutočne potrebujete sa zohriať, lebo nemáte šaty a vonku je zima, a je vidieť na vás, že máte hlad, tak len chodte v pokoji, možno, že sa niekto o vás postará. V duchu doplníte: ale ja nie!

Co by to bol za charakter? A predsa. Pavel piše o ľuďoch posledných dní, ktorí budú bez lásky, zradní, nemilujúci dobrého. To je život viery bez skutkov a v tom prípade je viera vlastne mŕtva, nečinná. Nestačí o láske k Bohu hovoriť. Tá sa dokazuje láskou k blížnym. Ak nemilujem, nenarodil som sa z Boha, ako píše Ján.

Potrebuje vôbec niekto našu pomoc? Sme vnímaní na potreby blížnych?

Počujeme klopanie na dvere nášho srdca? Alebo akýkoľvek vzlyk je prehlušený našimi vlastnými starostlami o pozemský život? Koľkí, žiaľ, musia vyznávať: „Nemám človeka!“ Skúsme to postupne. Zakotvime si do našich predsačatí: jednu hodinu za týždeň som k dispozícii pre pomoc bratom [sestrám]. Púšťaj svoj chlieb po vode, a on sa ti vráti!

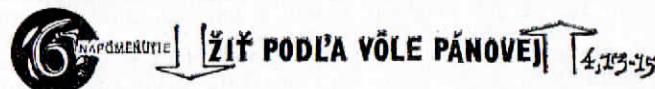


Obrazy:

1. kone sú ovládané pomocou zubadiel
2. ľod je ovládaná malým kormidlom
3. malý oheň zapálil i veľký les
4. trochu jedu a je tu náhle smrť
5. prameň nemôže vydávať naraz sladkú aj slanú vodu
6. fík nemôže rodil olivky a vinič fíky

Pavel piše Timoteovi o Iudeoch posledných časov ako o rúhavých, pohluvačných, nezdržanlivých, divokých.

Kedysi ľudia dokázali byť slušní v reči, no dnes sa na to ani nedáva zreteľ. Je to desné, keď počujeme, ako niektorí „veriaci“ ľudia sa vyjadrujú doma, alebo mimo zhromaždenie. Ani ich neobviňuje svedomie, že z ich úst, ktorími na modlitbe chvália Pána, vychádzajú mrzké slová. Predsa studiu nemôže vydávať dve hodiny dobrú vodu a potom nejakú zlú, slanú! Ani strom nenesie dvojaké ovocie. Preto mimoriadne si máme dávať pozor na naše slová. Nimi môžeme veľmi ubližiť. Obráť si smer ľodky nejakého života na špatnú dráhu (pohoršenie), alebo narobiť mnoho nepokoja (zapálit les), dokonca ubližiť tak, že dojde k duchovnej smrti (jed). Ale ak dokážeme s pomocou Ducha ovládať svoj jazyk, budeme potom schopni držať na úzde celé naše telo a tak oslavíme svojho Pána.



Obraz: Para, ktorá sa ukáže a rýchlo zmizne.

Vodná para v hrnci s prikrývkou vrie, bublá, keď pokrývku zdvihнемe, uvoľní sa a zmizne, rozplynne sa vo vzduchu. Tak je to s majetkom. Povieš si: najprv musím mnoho našetriť a potom, keď už budem mať dosť, urobím to, alebo ono. Jakob píše, že taký človek nepočítá s Bohom, ktorý ho môže odvolať dnes, alebo zajtra. Kalkuluje podľa svojich výpočtov, ale pritom zabúda, že jeho život je v Božej ruke, a On môže povedať kedykoľvek DOST!

Pavel pripomína Timoteovi Iudí, ktorí budú nielen seba milovať, ale aj majetok, peniaze. To bude pre nich viacej ako dieľo a služba pre Pána. Aká je to krátkozrakosť. Ved čo s tým všetkým? Pre večnosť zostane nám len to, čo sme si ako zlato, striebro a drahé kamene „uložili v nebeskej banke“! Poslúžili sme všobec niektornej duši na ceste spasenia? Vybrali sme si zamestnanie, aby sme čo najmenej boli v zhromaždení? Pustili sme sa do výstavby alebo prestavby, ktorá celé roky ochromila nás duchovný život? Takých prípadov je viac ako prstov na našom tele. Škoda. Škoda nie pre Pána, ale pre tých, ktorí nepočítajú s Bohom.



Obraz: Rolník, ktorý trpezivo čaká na žatvu.

Zatva je už vrcholom rolnikovej trpezlivosti. On očakáva každý deň na slniečko aj dážď. Diva sa k nebu a vie, že všetko príde včas.

S trpezlivosťou súvisí aj vdačnosť. Veriaci rolník je vdačný za dážď, aj sucho, za teplo aj mráz. Pozoruje, ako deň za dňom sa približuje žatva. Tak by to malo byť aj v našom živote. Pozorujeme, že je nám bližšie spasenie ako vtedy, keď sme uverili? Sme pripravení na príchod Pána? Upevňujeme svoje srdcia, alebo vzdycháme druh proti druhovi a nie sme schopní ani znášať zlé?

Pozreli sme sa do zrkadla Písma, Neodchádzajme od neho, pokiaľ aspoň niečo neupravíme na svojom živote, aby bol nás drahý Pán viacej oslavovaný v našom živote.



Koľko nevôle, hnevu ba aj smutných súdnych sporov vznikne v neusporiadanej dome rodiny po smrti rodičov. Bohu to nie je milé. Preto rozkáza Ezechiášovi: „Usporiadaj svoj dom, lebo zomrieš!“

V čom spočíva toto „usporiadanie“? Urobíť závet, poriadok v rodine, ktorú opúšťame? Áno, aj to. Ale omnoho dôležitejšie je „usporiadanie“ svoj dom tak, ako to urobili mužovia viery — Izák, Jakob a iní. Izák povedal Ezauovi, ktorý bol prvorozený: „Priprav mi chutný pokrm... aby ta požehnala moja duša prv, ako zomriem.“ Vieme, ako to dopadlo. Jakob si dal matke urobil „chlpaté ruky“ (podobné ako mal Ezau), aby tak ukoristil požehnanie (bohatstvo) Ezauve. Izák sa sice snažil potom všemožne usporiadat svoj dom, ale hnev a závist sa v rodine uhôstila a rozrastala (1M 27). Jákob musel z domu utiecť, ale „chlpaté ruky“ — túžba po bohatstve mu už ostali. Aký pravdivý je výrok Písma: „A tí, ktorí chcú byť bohatí, upadajú do pokušenia a osídla a do mnohých žiadostí nezmyselných a škodlivých“ (1Tm 6:9). „Ale ty, ó človeče Boží, utekaj od takých vecí (v. 11).

Jakob musel ist cez Penuel, a tam došlo k zmene jeho života. Potom mohol „usporiadáť“ svoj dom a do ďalekej budúcnosti predpovedať tajuplné Božie úmysly. „Zidite sa, oznamím vám, čo sa bude s vami diať v neskorších dňoch“ (1M 49:1). Potom prorocky žehná svojich synov. Prekrižil ruky pri žehnaní Jozefových synov Manasesa a Efraima. Jákobove skrižené ruky nám môžu pripomínať križ Kristov, ktorý stojí medzi starším bratom -Izraelem a mladším bratom- cirkevou Pána Ježiša. Izrael mal zemskej požehnanie, cirkev nebeské, duchovné. Túto pravdu nám vyzadzuje tiež podobenstvo Pána Ježiša o dvoch bratoch v Lk 15. Zblidlý mladší brat po návrate obdržal väčšie požehnanie ako jeho starší brat, ktorý nechcel vŕať do otcovho domu plného radosti a hojnosti. Tak i Izrael stojí vonku...

Usporiadajme aj my „svoj dom“, stojme o nebeské, duchovné požehnanie, ktoré jev k Kristu Ježišovi, našom Pánovi, a nie o zemskej „dočasnej“. A takého požehnanie v duchovných veciach nech z milosti Božej môžeme poručiť našim drahým.

M. O.



*...že spásu priniesol Pán
Zase raz vonia ihliče,
trblietajú sa svetlá a svetielka.
Rozdávajú sa dary
a v prostých i elegantných izbách
zavládla atmosféra Vianoc.*

*Aj kresťanské, aj nekresťanské rodiny
začali vychovať onú čarownú atmosféru
posledných decembrových dní.
Už po bezmála dve tisíci raz
sa viac ako inokedy hovorí
aj o narodení Krista Pána.*

*Hovorí sa o narodení
malého slávneho dieťaťa,
ktoré dokonca prináša
hračky, pulóvre, fotoaparáty,
knihy a hory sladkostí.
Malé veriaci dievča povedalo:
— On je predsa veľký
a dáva ľudom spasenie!*

*Ked' znova rozvonia ihliče,
rozsvieti sa tisíce svetiel a svetielok,
rozsviučia sa vianočné zvony
a ty, človek, sa v objatí pokoja
a lásky a hojnej jedál
započúvaš do zvesti anjelov,
uváž tú fantastickú pravdu:*

*Pán Ježiš Kristus
aj tebe, aj mne priniesol spásu
od beznádejnej rakoviny hriechu.
Priniesol spásu
od egoistických uchvatnutí
citov i predmetov, ktoré ti nepatria.*

*Priniesol spásu
z neznesiteľne škripivej povahy
a vyvolávania napäti.
Priniesol spásu
z neláskej a ľahostajného postávania
ked' je okolo more práce.
Priniesol spásu
z nedbalej služby
a nezáujmu o problémy
malých i veľkých bližných.
Priniesol spásu
z nekontrolovatelného mámenia zmyslov
alkoholom a nikotínom.
Priniesol spásu
od večnej zhuby duše
a istotu radostného života
v priestoroch nemiznúceho mieru.*

*Po bezmála dvetisíci raz
prežívame onú čarownú atmosféru Vianoc
Ešte raz sa ponúka úžasná príležitosť
zaspievať radostný chválospev
spaseného človeka.*

jk

POKÁNÍ

nebeský
dar



POKÁNÍ PO ODPADNUTÍ 7

Pán Ježiš vzkazuje po Janovi odpadlému sboru: „Rozpomeň se, odkud jsi klesl, navráť se a jednej ako dřív“ (Jz 2:5 — ekumen. př.). Když nějaký člověk klesne, ptáme se, do čeho padl? Ale Pán Ježiš jde hlouběji a říká: odkud jsi klesl! Když myslíme na naše sbory, pak máme důvod klesnout do prachu a činit pokání před Bohem i lidmi! Míváme shromáždění evangelizační pro neobrácené, ale měli bychom především konat shromáždění k návratu pro odpadlé. Dospěli jsme k době, kdy se ztráci to, co naši otcové získali, vymodlili a vytrpeli. Co zanecháváme přicházejícímu pokolení? Rozšlapanou půdu.

Listěže první modlitba v naší přímluvě by se měla týkat duchovního obživení sborů. Chybí vroucí horlivost pro záchrannu ztracených duší. Ztratily se hluboké city zbožnosti. Proto ta viditelná církve nezpívá tak, jako dříve, necítí bolest, kterou plodí láska. A tak nezaznivá ani jásvavý chvalozpěv. Přesto jsou věřící, kteří touží po hnutí shůry, poznávají chudobu duchovního života ve sboru a hluoce se za to koří, čekají na ducha pokání počínaje u starých.

Také Pán Ježiš se obrací nejdříve na starší s výzvou, aby činili pokání. Brzy by jejich příklad následovali další věřící, a konečně po jednom sboru by následovaly další. I starší si kladou otázku, jak se může změnit situace ve sboru? Tady je odpověď: pokáním! Čiň pokání! Čiň první skutky!

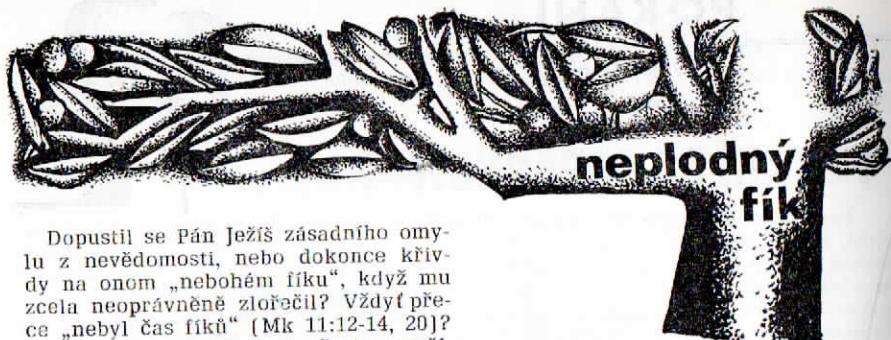
Někdo řekl: Církve by mohla mít probuzení, kdyby jen chtěla myslit na svou nevěrnost a upřímně vyznávala své hříchy. Ale je mnohem snazší vyslovovat prázdná opakování a odpovědnost za zatracení duší svalovat na Boha než činit pokání. Bůh chce mít věrný lid, který mu slouží celým srdcem. Pak by skrze něj uskutečňoval předivná vítězství. Kéž by nám Pán sesil ducha uvědomění viny a ducha pokání! Kéž by nám otevřel oči, abychom viděli, odkud jsme vypadli a činnili pokání. Odpustil by nám naši nevěrnost a naše rty by rozezvučel živým ohněm z Božího oltáře (Iz 6).

Pán Ježiš se obraci i na jednotlivce s výzvou k pokání (Jz 3:19). I oni si musí uvědomit, odkud vypadli. To není nějaký pád do hříchu, ale vnitřní pád, odpadnutí v srdci. Ztratila se vroucnost naší lásky, nemáme moc nad hříchem, naše horlivost po Bohu byla vystřídána vlažností. Nejsme vedeni duchem rádosti a obětavosti, naše obecenství s Bohem není vrouci. Důležitější je pro nás kariéra, postavení, životní úroveň než hledání Božího království a jeho spravedlnosti. Jak daleko jsme se uchýlili od té úzké cesty následování Pána Ježiše! Nemáme síly, abychom plavalí proti proudu morální bidy a nesli „pohanění Kristovo“. Je jasné jedno, chybí nám duch pokání. Domníváme se, že jsme zbohatli a tedy máme všeho dost, jsme nasyceni a nevíme jak jsme chudí, prázdní, žizníví. Z Á V Ě R :

Dbej na to, aby tvé pokání bylo důkladné. Neříkej jako Saul: „Zhrešil jsem, a le...“ (18:15). Nedělej to jako Izrael, který 20 let naříkal za Bohem a přece se nezrekli svých modelů! Pokání je skutek tak, jako hřích byl skutkem. Neznamená to: cítíte pokání, ale čiňte pokání! Neodstraňuj 99 kamenů z cesty, zatím co ten největší, stý, necháš ležet. Vyznej nejdříve ten hřich, který ti vyznání čini nejtěžším. Nedávej nepočitiv nabýtek do obětní pokladnice.

Můžeš se porozhlédnout mezi lidmi, domy, dílnami, pracovištěmi, kterými jsi prošel. Nic tě neděsí? Může být při pohledu na tvou minulost řečeno to, co o Noém: „A zavřel Hospodin za ním?“ Jestliže ano, pak jsi šťastným člověkem a budeš svědkem, že POKÁNÍ JEST NEBESKÝM DAREM.

připr. D. O.



neplodný fík

Dopustil se Pán Ježiš zásadního omylu z nevědomosti, nebo dokonce křivdy na onom „nebohem fíku“, když mu zcela neoprávněně zlořečil? Vždyť přece „nebyl čas fíku“ (Mk 11:12-14, 20)?

Fík s listy a plody je často používaným ornamentem židovských synagog dodnes. Je symbolem židovské zbožnosti, vyrůstající z Mojžíšova zákona, jejmž charakterem je poslušnost Bohu a jeho Slovu, v přeneseném smyslu představuje fíkovník Izrael a do jaké míry cti a slávy se rozrostl!

Jak dobré bylo všem těm, kteří byli a rostli pod oním „fíkem“, jestliže jejich srdce bylo upřímné a bezelstné před Hospodinem, Boží bázni napiněně! Do této situace — velmi rozrostlého fíku — přichází Pán Ježiš Kristus... Jak je šťasten, když nalézá a vidí pod ním NATANAELE — „pravého Izraelského, v němž není lstí“ (J 1:49) — a jak je na druhé straně zarmoucen, když mezi oněmi početnými větvemi vidí množství listí, žel, bez plodů! Jak je hrozné pro něho, když reakcí předních kněží a zákoníků na divy, které činil v chrámu, z nichž jej oslavují pouze upřímné a bezelstné dítky, je závist, nenávist a hněv (Mt 21:14-16)! Jaká to převrácenosť! Znešvaření chrámu Hospodina dobytkem a penězoměnskými stolkami a vším tím nečistým obchodem, který z něj učinil „peleš lotrovskou“ — to Židům nevadilo, ale vyčištění domu Otcova, domu modlitby a uzdravení všech trpících ubožáků, o které se pro příslušné obchody a finanční politiku vůbec nikdo nestaral — to je popuzuje do krajnosti! Ano, zdaliž to nevěděl, zdaliž to nečtu, že „dům Boží domem modlitby slouti bude“ (Iz 56:7), a že „Bůh dokonává svou chválu právě z úst nemluvnátek a těch, kteří prsi pozívají“ (Ž 8:3; Mt 21:13, 16)!

A tak si čteme, že po těchto událostech JE, ŽIDY, OPOUŠTÍ a odcházejí

z Jeruzaléma do BETANY, kde ZÚSTÁVÁ — tam, kde jsou věrná srdce, která ho milují a očekávají s láskou a radostí...

Toto je ona nezbytná předehra k pochopení celé události, nad níž se v úvodu zamýšlíme.

„Ráno pak navracuje se do města (když vycházel z Betany), ZLAČNĚL a užrev zdaleka fík, an má listí, šel, zda by co nalezl na něm...“

Kolik toho listí — všech možných zákonních předpisů — a jak se ona vnější spravedlnost rozrůstala počtem toho listí, aby se nakonec docela ztratilo to, co Bůh v Pánu Ježiši na onom fíkovníku hledal! Jak těžce nese Pán Ježiš onu duchovní bídou lidu, jemuž Hospodin dal svou lásku a péče. Mohou jeho „hlad“ nasylit izraelští představitelé a vůdci lidu? Ti však odpovídají: „Otce máme Abraháma!“ Kdo se může pochlibit slavnější náboženskou tradicí? Komu dal Bůh větší zaslíbení? Kdo může mít větší a dokonalější spravedlnost než ti, kteří znají Hospodinův zákon skrze Mojžíše? A tak je tomuto „lidu Božímu“ jeho náboženství opět, nikoliv mocí k dychtivému očekávání zaslíbeného Mesiáše, přicházejího na svět, „aby vysvobodil lid svůj od hříchů jejich“!

Jak dlouho shovívá a vyčkává Bůh! Znovu a znova vysílá své služebníky a posly, aby onen fík „okopali a pochnojili, zda by přece jen nesl ovoce“ (L 13:6-9). A posléze posílá svého jediného Syna, aby se setkal s ovocem své láskyplné práce na srdečích svých vyznavačů, kteří se chlubí svou zámostí Boží vůle... Jaký je však výsle-

dek? NEPLODNÝ FÍK, který je zcela netečný i k láskyplným zásahům Božího Syna — Syna člověka, už přece nemůže očekávat po onom zásadním střetnutí v domě Božím další lhátku k nápravě! Toto neživé, neplodné a zcela formální náboženství, jemuž naprostě chybí „praví Izraelští, v nichž není lsti“, je odsouzeno, aby bylo odstraněno z „půdy, kterou jen maří“ a jiným stromům překáží... To je onen nádherný smysl a výklad duchaplného jednání Pána Ježiše v evangelích!

Ale nás, dnešních křesťanů, se týká vzácná aplikace uváděného textu. Vždyť Slovo Boží platí pro všechny doby, všechny národy, všechny ty, kteří touží Boží vůli poznat a činit! Proto je tu Izrael jedinečným příkladem, jak ve své velikosti a kráse, tak i v dobách nejhřebššího úpadku! Bojme se, aby soud, který vynesl Pán Ježiš Kristus nad fíkem, nebyl jednak také soudem nad naším duchovním životem! Neméně i naše věrovyznání v nebezpečí „zákonické viry pravověrných farizejů bez milosrdenství“, „volnomyšlenkářské kritiky viry sebevědomých saduceů bez lásky“ a „slovíčkářské formální teologické viry zákoníků bez milosti“?! Neodvoláváme se též často na své duchovní otce, na své světlo, svobodu, duchovní jistoty, nebo dokonce slavnou tradici našeho národa, historický odkaš a podobně? Budíž, ale nic nás nezachrání před pádem, nebudeme-li činit pokáří a vskutku po vzoru „pravých Izraelských“ zdravě růst pod oním fíkem beze lsti a pokrytectví naší „formální zbožnosti“!

Postavme se pod nás „fíkový strom“. Jak se rozrostl v našich knihovnách, v našich sjezdech a v různých věcech méně „uměleckých“ produkcfích! Kde je však naše misijní práce, kde je odpovědnost za naše dary a jejich šafáření pro Pána, v čem je vlastně utrácíme a komu jimi vlastně sloužíme? Kde je naše péče a rozvoj darů, které nám Pán svěřuje v nadaných, schopných lidech? Kde je naše osobní obětavost ve finanční podpoře „dila Páne“? Zvlášť dnes, kdy máme životní úroveň neskonale vyšší než ona ubohá vdova se svými dvěma šarty u chrámové pokladnice? Kde je nás skrytý

modlitební život? Budeme jen vzpomínat našich požehnaných duchovních otců, misionářů, pastýřů, učitelů a jen teoreticky tvrdit, že jsme jimi „my všichni“?

Mnozí křesťané si dnes naříkají, že nedostatek zájmu o duchovní věci vyhošťuje „Boží dílo“ někam na periferii. Nechají se umlčet ateismem a nedostatkem místa ve veřejném kulturním životě. Jak farizejské a alibistickej je takové nazírání! Pán Ježiš Kristus si nikdy nepostřežoval ani neprobojovával lidská práva Židů, svých učedníků či dokonce svá vlastní nějakým protestem proti stávající vrchnosti či proti stávající politické moci. Na druhé straně sloužil a posloužil Boží pravdou každému člověku bez ohledu na jeho společenské a mocenské postavení v té lásce, která přišla hledat a spasit hříšníka. A kdo z lidí je bez hřachu a nepotřebuje smíření s Boží absolutní spravedlností, již se každý jednotlivý musí postavit tvář v tvář!?

Jak často ve své malověrnosti příliš „skromně“ stavíme hodnotu svého duchovního světla a cenu své služby! Nikdy se nemůžeme spokojit tím, aby naše věrovyznání bylo počítáno pouze „za část kultury“, vždyť právě to nej-hodnotnější, co kultura má, je inspirováno nejušlechtilejšími etickými hodnotami, které přináší jedinečná a nížním nenahraditelná DIALEKTika KRISTOVA KŘÍZE — zjevení nejvyšší a nej-ušlechtilejší lásky na principu největšího ponížení, nenávisti a utrpení — zjevení lásky, nad níž lidstvo vyšší, hubší a širší i „delší“ ve svém časovém působení, nemá ani mít nemůže!

Není-li skutečně Láska náplní života jedinců a národů — ale jen bezohledné sobectví — pak se i jejich kultura a civilizace hroutí! Pán Ježiš stojí dnes znovu „u fíkového stromu“. Jak nemá být naplněn zármutkem a svatým hněvem nad jeho neplodností? A my bychom se měli chvět o další existenci „neplodného fíku“? Jestliže nedovedli křesťané odstranit násilnictví, útlak, vykořisťování člověka člověkem, odstranit sociální a morální bídou, když div, že to lidstvo uskutečňuje bez náboženských hesel a frází Kristus je živ! On činí všechno nové, u něhož neexistuje

„příšívání nových záplat na vetché roucho“ a „lití nového vína do starých nádob“ -nejen u Izraele! Přichází doba, kdy nejen fík, ale celá vinice musí být „překopána“ a „znovu vysázena“. Ale nic by to nebylo platné, kdyby ratolesti, připravené k nové sadbě, neměly mízu z Kristova knene! Vždyť — „bez mne nic nemůžete učinit!“ (J 15:5). Bez jeho tichosti, pokory, bázně Boží, poslušnosti, lásky a trpělivosti je a zůstane náš život planým a neuzitečným. Zamysleme se sami nad sebou! Jak vypadá „strom mého života“? Možná, že napohled je všecko „docela v pořádku“! Přece čteme Písmo, zpíváme duchovní písničky, nezanedbáváme modlitbu, chodíme pravidelně do shromáždění, a přece — také sloužíme Slovem Božím! Komu? Nesloužíme nakonec vlastně sami sobě, svému sebe-uplatnění, své samospravedlnosti? Ne, níž ten náš „pokoj“ mnohdy svědectvím duchovního spánku místo výsledkem CHOZENÍ S BOHEM? Projevuje se při nás ono požehnané OVOCE DUCHA (Ga 5:22)? Ono drahé ovoce, které při nás Pán Ježíš tak naléhavě hledá, aby by mnou a tebou uspokojen — „nasycen“? Nebo máš pouze mnoho onoho listí? A jaké je „ovoce tvé misijní práce“, bratře, sestro — to chceš jít na věčnost s „prázdnou rukou“

k Tomu, který tě posílá a zaplavuje ustavičně proudy své milosti a svého všelikého požehnání?

Ano, to platí a platilo v první řadě pro Izraele:

„Každý strom, který nenese ovoce dobrého, vyfáta a na oheň uvržen bývá“ (Mt 3:10) a

„každou pak ratolest, kteráž nese ovoce, čisté, aby hojnější ovoce nesla“ (J 15:2).

Zdaž to však také nemá co říci mrtvým a živým sborům, křesťanům, do naší dnešní situace povrchnosti, vlažnosti a náboženského formalismu? A co to má říci, bratře, sestro osobně tobě a mně? Rosteš den ze dne duchovně ve vře, lásce a naději? Ve své opravdovosti a věrnosti? Mění se tvá povaha? Umíráš den ze dne ten „starý člověk“ a zjevuje se při tobě ten nový člověk — Kristus? Je tu vskutku viditelný pokrok? Jsi sám se sebou spokojen, nebo se rozněcuješ ve své touze svého Pána oslavit?

Jestliže ano — jestliže jsi „duchovně vzhůru“, nevzpírej se a nestýskej si na to „čištění“! Ono je jen důkazem, že Pán přece jen v tom tvém a mém „listí“ nějaké to ovoce našel...

KK

toleranční patent

Dne 13. října 1781 podepsal císař Josef II. zákon o omezené náboženské svobodě. Uveřejnění tolerančního patentu vyšlo teprve 20. října 1781 a mělo být publikováno v časopisech, které vycházely v hlavních městech jednotlivých území tehdejší rakousko-uherské monarchie, a to německy, latinsky, francouzsky a italsky. V Čechách byl zveřejněn pouze německy, na Moravě až 27. října také česky velmi ubohou češtinou. Níže uvádíme zkrácené znění tolerančního patentu, upravené do dnešní češtiny:

JOSEF II: Ve škerým c. k. zemským úřadům:

Milí, věrní! Jsouce přesvědčeni jednak o škodlivosti všeho nátlaku na svědomí a jednak o velikém užitku, který pro náboženství a stát pochází z pravé křesťanské tolerance, viděli Jsme se pohnuti, vyznavačům augsburského a helvetského náboženství, též nesjednoceným Řekům povoliti všude soukromé vykonávání jejich náboženství bez ohledu na to, zda-li kdy zavedeno bylo nebo ne. Katolickému náboženství samojedinému má zůstat přednost veřejného náboženského vykonávání, obojímu protestantskému náboženství, však, jakož již stávajícímu nesjednocenému řeckému na všech místech, kde se to podle níže uvedeného počtu lidí a podle možnosti obyvatelů učiniti dá, a kde neka-

tolici práva veřejného vykonávání náboženství nepožívají (vzhledem k církevním poměrům ve Slezsku — dodatek státní rady), soukromé vykonávání dovoleno být má. Zejména pak svolujeme k tomu.

Předně: aby nekatoličtí poddaní, kdežto žije 100 rodin, byť i v místě modlitebný nebo duchovního správce nebydleli, směli sobě vystavěti modlitebnu a mimo to i školu; jejich duchovní z dědičných zemí svých domácích víry navštěvovati a jim i nemocným potřebným vyučováním, duchovním i tělesným potěšením přisluhovati, avšak nikdy, pod uvarováním nejtěžší odpovědnosti, nemají překážeti, aby nemocným dožádaný katolický duchovní povolán nebyl.

Co se modlitebny týká, nařizujeme výslovně, aby kde toho ještě není, taková modlitebna neměla žádného zvonění, žádných zvonů, věží, ani veřejného vchodu z ulice, jenž by chrám představoval, jinak však mohou jí z jakékoliv hmoty vystavěti a vykonávání služeb Božích jak v místě samém, tak přenášením jich k nemocným v přináležejících filiálkách a také veřejné pohřby s průvodem jejich duchovního mají být úplně dovoleny.

Dovoluje se jim, aby ustanovovali své vlastní učitele, kteříž od sboru vydržování být mají s dohledem tamějšího školního ředitelství k vůli pořádku a vyučovacího způsobu. Tam, kde si své duchovní správce sami vydržují, mají právo si tyto sami volit. Co se týká dosud obvyklých reversů při sňatcích se strany nekatolíků a vychovávání jejich dítek v římsko-katolickém náboženství, má se od nynějška úplně upustit, poněvadž při katolickém otcí, všecky dítka jak mužského tak ženského rodu mají být vychovávány beze všeho dotazování v katolickém náboženství, což se za přednost panujícího náboženství pokládá, kdežto naproti tomu při protestantském otcí a katolické matce, dítka pohlaví následovati mají.

Nekatolíci mohou být napříště připuštěni ke kupování domů a statků, k právu městanskému a mistrovskému, k akademickým hodnostem i civilním službám. Nemají však být přidržováni k žádnému jinému způsobu přisahání než k tomu, jenž se s jejich náboženskými zásadami srovnává. Kde však jde o občanské právo vyššího stavu, tam nechť udělí dispenzaci po předchozím vyslechnutí zemského úřadu Naše česko-rakouská dvorská kancelář.

Toto Naše nejvyšší rozhotnutí oznámíte krajským úřadům, městským radám a panstvím zvláště tištěnými oběžníky, kerých větší počet než obyčejně jindy vydán být má, tamním nakladatelům knihtiskům pak dáte povolení, aby každému, kdo jich žádá, takové tištěné oběžníky vydati směli a tak do statečně rozšíření i v jiných zemích umožnili.

Ve Vídni dne 13. října 1781.

Z pramenů připr. Sl



Chodte hodně toho povolání, kterého se vám dostalo

František z Assisi řekl jednou mladému mnichovi: „Pojďme kázat do města!“ A tak procházel ulicemi města, až zastali před branami kláštera. Mladík byl průběhem této zvláštní cesty překvapen a nezdržel se výčitky: „Vy jste zapomněl, že jsme šli do města kázat!“

„Vždyť jsme kázali celou tu dobu, co jsme procházeli městem,“ odpověděl mu František z Assisi. „Kolik lidí nás vidělo a pozorně si všimalo našeho jednání. Nemá smysl chodit kamkoliv kázat, můj synu, pokud bys svým chováním rovněž nekázal.“

Není to poučení také pro nás?

připr. D. O.



UCHVÁTENÝ KRISTOM JEŽIŠOM

poštol Pavel vyznává, že ešte mu dosť chýba k tomu, aby uchvátil hodnoty nebeského kráľovstva. Ale o jednom je presvedčený jednoznačne — uchvátený som Kristom Ježišom.

V prvej polovici vyznania sme snáď s Pavlom zajedno. Všeličo nám chýba v tých duchovných oblastiach, sme aj slabí, aj unavení, aj akoby nemajetní, ale, žiaľ, musíme povedať, že nie sме úplne uchváteni ani Kristom Ježišom. Snáď sme príliš uchvátení defmi, prácou, športom, koničkami a potom zákonne iba živoríme v službe Pánovi života.

Ako sa prejavuje uchvátenosť Kristom u apoštola?

1. Verš 1. z 3. kapitoly listu Filipánom — ... radujte sa v Pánovi. To opakuje častejšie. Uchvátený človek sa raduje a teší. Ak vidime okolo smutných kresťanov a sami sú rmútiame pre iné veci, ako je hriech, je otázka, či sме uchvátení našim Spasiteľom, Jeho láskou. A opäť: Ak budeme Ním uchvátení, budeme sa radovať radostou nevyslovou a oslávenou.

2. Verš 3.— ... chválime sa v Kristu Ježišovi a nedúfame v tele.

Uchvátený človek sa chváli objektom uchvátenia. Čím sa chválime my? Bud sa nemáme čím, alebo sú to úspechy v práci, v škole, v záľubách a zakladáme si na vlastnom zdraví. Aké je to len povrchné a nestále! Ak nás cele uchváti Kristus a Jeho dielo, budeme sa Ním chváliť a hoci aj Jeho krížom, pretože ... nie je križia viac než milosti ...“

3. Verš 7— ... to, čo mi bolo ziskom, položil som pre Krista za stratu.

Uchvátený človek sa čohokoľvek rád vzdáva. Ak si ešte držíme príliš veľa hodenô tohto sveta, skúmajme, či nás naozaj uchvátil Kristus natol'ko, aby sme sa čohokoľvek zriekli pre Jeho meno a pre veci Jeho kráľovstva.

4. Verš 8.— ... usilujem o zvrchovanosť známosti Krista.

Človek, ktorý je uchvátený napr. láskou, bude rád neustále stále viac a viac poznávať predmet svojej lásky. Žiaľ, často iba formálne spievame „... viac znaf o Pánu na tróne, o slávnej Jeho korune...“ Ak budeme Ním doopravdy uchváteni, nájdeme si aj čas pre denne lepšie poznávanie Pána z Písieom, na návštevy bratov a sestier, na zhromaždenia, na prácu, na štúdium Božích vecí.

5. Verš 9.— ... nejde mi o vlastnú spravodlivosť, ale o spravodlivosť Kristovu.

Ako často sa „bijeme“ o vlastnú spravodlivosť, o vlastnú pravdu, o vlastné „zákonné“ práva. Ak nás uchváti Kristus, naša spravodlivosť nebude zaujímavá, ale ... Kristova krv a spravodlivosť je svatobný môj šat i skvost ...“

6. Verš 10. a — ... aby som poznal moc Jeho vzkriesenia.

Prečo sme slabí a mdlí a plní bezmocnosti? Ak by sme boli Ním uchvátení, spoznávali by sme aj moc Jeho vzkriesenia a dokázali by sme žiť, nie iba sa životu prizerať, prípadne ho kritizovať. Pán Ježiš preto zomrel, aby sme mali hojnosc, plnosť života. V uchvátení Ním je aj zdroj našej sily, našich víťazstiev a nášho požehnania.

7. Verš 10. b — ... aby som mal účasť na Jeho utrpeniach a Jeho smrti.

Uchvátenému človeku nebude ľahké pre svoju lásku aj čosi vytrpieť, či obeťovať život. Ako ďaleko sme od toho! Požehnanie, milosť, starostlivosť, radosť a pokoj, to radi berieme od Pána. Ale trpieť pre Neho a prípadne položiť pre Neho život, to sa nám zdá absurdné. A v tom je zrejme príčina aj mnohých súčasných problémov Cirkvi. Ak nás On uchváti, tak s Nim hoci aj cestou tŕnia, ale určite k sláve. Nikdy nie však víťazstvá bez boja a vavrín bez utrpenia!

Napokon 8. verš 20. — ... očakávame Spasiteľa, Pána Ježiša Krista.

Snáď sme už čakaním vyčerpaní. Roky bežia a stále nič! Ale možno kvôli nám a našej náprave Pán neprišiel. Kiež by nás On uchvátil úplne a bezvýhradne a Jeho druhý príchod, veľmi aktuálny a blízky nás prekvapí nanajvýš ak veľmi príjemne a radostne!

jk

Jak dosáhl úspěšný muž pravého úspěchu

[Interview s ministrem financí]

R e p o r t é r: Pane ministro, máte za sebou obtížnou cestu do Izraele. Co jste očekával od této cesty? Můžete považovat svou návštěvu Jeruzaléma za úspěšnou?

M i n i s t r: Než vám otázku uspokojivě zodpovím, musím se trochu zmínit o minulosti. Vite přece, že jsem v životě něčeho dosáhl, skoro vždy jsem měl úspěch, zvláště v povolání. Měl bych být vlastně spokojen a šťasten. Ale přes všechny své úspěchy jsem se cítil neuspokojený, ba zklamaný. Hledal jsem víc. Účastnil jsem se slavností, různých společenských podniků s přáteli. Staral jsem se také o svůj postup, abych zůstal úspěšným. Ani na náboženství jsem nezapomněl, klaněl jsem se našim bohům a obětoval jsem jim. A přece v pozadí bylo zklamání.

Potom jsem slyšel o živém Bohu, kterému se klanějí v Jeruzalémě. Jel jsem tedy tam v naději, že najdu východisko ze své prázdniny, beznaděje a zklamání. Chrám Boha v Jeruzalémě na mne učinil hluboký dojem. Také jsem se tam modlil. Avšak to, co jsem hledal, jsem ani tam nenašel.

Se svitkem kteréhoosi starého židovského proroka jsem se vydal na zpáteční cestu znovu neuspokojen.

Jel jsem na svém voze opuštěnou cestou a četl si ve svitku. Přidal se ke mně nějaký muž a zeptal se:

„Rozumíš tomu, co čteš?“

Přiznal jsem se hned: „Nerozumím.“

Muž, který mě oslovil, se jmenoval Filip. Požádal jsem ho, aby si přisedl a vyšvětil mi to, čemu jsem nerozuměl. Když mi vyprávěl ohlašující zprávu o Ježiši Kristu, zasáhlo mě to až do hloubi srdce. Dojal jsem vyslechl, že Ježiš Kristus zemřel kvůli mým hříchům. Teď jsem pochopil, že příčinou mé vnitřní prázdniny, beznaděje, zklamání byla má bezbožnost, mé hřchy a má vina. Ihned mi bylo jasné, že toto nádherné poselství je pravdivé, že Ježiš Kristus šel na smrt za moje hřchy a že mi nad to dává odpusťení.

Vzýval jsem jméno Syna Božího, vyznal mu své hřichy a zažil jsem jasné pocit zproštění viny. Hluboký pokoj naplnil mé nitro a mé srdce.

Když jsme cestou dojeli k vodě, poprosil jsem Filipa, aby mě pokřtil. Když mě ponořil, cítil jsem velmi zřetelně, že jsem s Kristem zemřel. Naplněn radostí jsem pokračoval v cestě k domovu.

R e p o r t é r: Kde je onen Filip?

M i n i s t r: To nevím.

Jsem mu vděčen, že mi vyřídil toto radostné poselství a že jsem tak našel jedinou cestu k Bohu. Ještě vděčněji jsem však Pánu Ježiši Kristu, který mě miluje a který můj život učinil novým.“

R e p o r t é r: Když jste se teď stal „zbožným“, nemáte obavy o své postavení ministra financí?

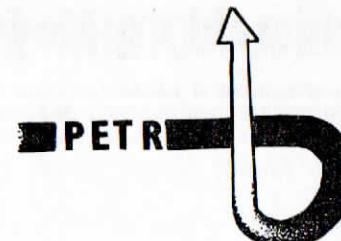
M i n i s t r: Víte, důvěřuji svému zachránci a miluji Ho. Ať mě teď potká cokoliv, přijmu to vděčně, ať je to radost nebo starost, úspěch nebo pokolení.“

R e p o r t é r: Vidím, že vaše cesta znamená pro vás plný osobní úspěch. Závidím vám vás pokoj s Bohem.

upr. DZ



Na počátku duchovního života nestojí nadšení, nýbrž pokání.



c) PETR A KLÍČE

Pán Ježíš řekl Petrovi: „A tobě dám klíče království nebeského.“ Pod pojmem „nebeské království“ nemínil zde Pán Ježíš „nebe“, nýbrž proroky předpověděně Mesiášovo tisícileté království vyvoleného lidu Staré smlouvy. Jde tedy o „vládu nebe“ či „vládu Boží“ na zemi. Představitelem Božího království na zemi je **shromáždění živého Boha, církve** Pána Ježíše Krista.

Co jsou to **klíče**? Klíčem se rozumí nástroj či předmět k otevření uzavřených dveří. Použitá řeč Pána Ježíše je rétorická. Jaké dveře byly zavřené? Krátce před tím Pán Ježíš mluvil ke Kananejské ženě, tedy k pohance z krajin Tyru a Sidonu, že není poslán „než k zahynulým ovcím domu Izraelova“ (Mt 15:24), čímž chtěl naznačit, že pohané stojí mimo oblast smlouvy. Když před dvěma roky posílal učedníky zvěstovat evangelium království, řekl jim: „Na cestu pohanů nechoďte a do měst Samařských nevcházejte...“ (Mt 10:5-7). Tyto dveře se neměly pohanům a Samařanům otevřít dříve, dokud Pán Ježíš nedokončí své dílo jako Žid, aby naplnil všechny židovské obrazy a symboly, dokud „hradba, dělící na různo“, nebude stržena jeho velkým výkupným dílem na Golgotě, dokud se neroztrhne chrámová opona a tak otevře přístup do svatyně svatých. Teprve po svém vzkříšení rozšířil Pán svůj příkaz učedníkům, aby překročili hranice země „vzácné“ a otevřeli „dveře života“ i pohanům: „Proto jdouce, učte všecky národy... každé evangelium všemu stoření!“ (Mt 28:19, Mk 16:15).

Když si Pán Ježíš vyvolil své učedníky a přidělil jim práci, padl los na Petra, aby svým mocným kázáním otevřel o letnicích dveře třem tisícům Židů, aby se obrátili k Bohu. A opět to byl Petr, jemuž dal Pán vidění v Joppen o nečistých zvířatech. Z toho poznal, že jej Pán pověřil otevřít dveře království nebeského či Božího také pohanům. To uskutečnil v domě Korneliově v Cesarei (Sk 10:1-8). Totéž učinil i jinde. Od té doby zůstaly dveře otevřeny, proto nebylo třeba více používat klíčů. Pod slovem „klíče“ rozhodně nemáme rozumět, že by tím mu Pán Ježíš dal přednostní místo mezi ostatními apoštoly.

d) PETR A ODPOUŠTĚNÍ HRICHŮ

Rovněž nárok na lidskou pravomoc odpouštět viny na druhých lidech a proti Bohu páchané, či na ně dokonce uvalovat „kletbu“ (prokletí), je třeba kriticky hodnotit v souvislosti se slovy: „Kdo může odpustit hřichy, jedině sám Bůh“ (Mk 2:7) nebo z vlastní praxe Petra: „Čin pokání z této své nešlechetnosti a pros Boha, zda by odpuštěno bylo tobě to myšlení srdce tvého“ (Sk 8:22). Vždyť zde jde jasné o službu a modlitební pomoc učedníků lidem k pokání před Bohem, k upřímnému volání o odpuštění k Bohu a k nápravě křivdy bližnímu (Sk 8:21-25)!

Názor na vedení prvokřesťanské církve Petrem jako viditelnou hlavou nemá biblických důkazů. Pavel nehlédl zcela jistě takto na Petra, protože v Ga 2:11 čteme: „A když Petr přišel do Antiochie, zjevně jsem jemu odepřel; hoděn byl zajisté trestáním“. Pavel nikdy neodvoloval tato slova. Dějiny také nikdy neospravedlnily stanovisko Petrovo v kontraversi s Pavlem, aniž odsoudily Pavlovo jednání. Když se konal první koncil apoštolský v Jeruzalémě, pak přece měli

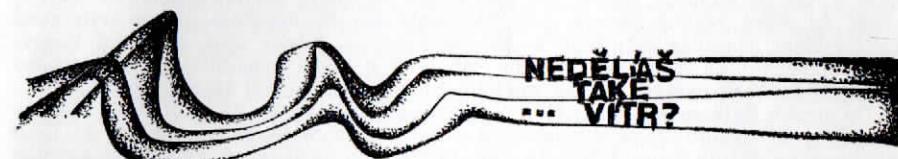
(Dokončení)

všichni uznat Petrovo přednostní právo ve vedení a řízení tohoto koncilu. Ale nestalo se tak. Naopak, vůdčí initialiu nemá Petr, ale Jakub (viz Sk 15:13-31). Nejen, že není v Bibli doklad o pobytu a činnosti Petrově v Římě, ale chybí pro to dostačné historické důkazy, tím méně, že by tam byl prvním biskupem. Víme, že byl jedním ze starších -dohlížitelů v Jeruzalémě. Vždyť Jeruzalém byl Božím městem, kdežto Řím byl městem císaře Nera a jeho pohanského kultu.

Petr měl jistě mnoho práce v mladé Ježíšově církvi v zemi svých otců a u rozptýlených pronásledovaných bratří v oblasti přední Asie (1Pt 1:1). Pán Ježíš nevypracoval žádnou církevní ústavu, ani nepředepsal žádnou vládní a organizační formu. Celou věc ponechal vedení Duchu svatého v místních sborech, jak to vyžadovala potřeba.

Petr a Pavel měli mnoho úkolů spolu s ostatními apoštoly při zakládání nových sborů a uvádění starších a pomocníků do práce v církvi. Měli také mnoho práce s vykonáváním kázně při nehodných bratřích a sestrách. Pán Ježíš jim zaslíbil, požehnání a pomoc Ducha svatého. A Pán zehnal své církvi, takže trvali všichni v obecenství a bratrské lásce. Duch svatý vládl sám v církvi Ježíšově a udržoval v ní autoritu a kázeň. Takovou „církev brány říše smrti nikdy nepřemohou“. Vždyť sám Pán Ježíš je její Skálou, Hlavou a ne omyleň, chybující a smrtelný člověk, byl byl Jím sebe více použit v službě Bohu a bližnímu.

-us



Mnozí známe biblické citáty:

„Bojuj ten dobrý boj víry...“ (1. Tm 6:12)
„Boj výborný bojoval jsem...“ (2. Tm 4:7)

Zamysleme se kratičce nad tím, co je to dobrý boj.

Ne každý boj má tutéž úroveň. Známe sportovní soutěže různých úrovní. Někde se domluví pár kluků a zahrájí si na hřišti kopanou. Nezáleží na tom, kdo s kým hraje, kolik dal kdo branek — příště se to vymění a nic se neztratí. Jinou úroveň má oficiální kopaná, třeba 1. liga. Tam záleží na kdejaké malíčosti, zda se na prvním místě umístí ten nebo onen — a jak to všichni sledují! Dosáhnut zde vítězství, to znamená trvý zápas, ale vyváží jej velká odměna, cena.

Jak „bojujeme“ my v našem křesťanském životě? Hraješ si „jen tak“ — jako by o nic nešlo, nebo bojuješ tvrdě a usilovně, s vědomím, že máš něčeho cenného dosáhnout? Náš život je „hra“ na nejvyšší úrovni, máme být odměněni korunami — jak tomu odpovídá náš život, naše chování a boj?

Pavel říká (1K 9:24-26), že neběžíme proto, abychom „dělali vítr“ tj. jen tak bezcílně „do větru“! Běžme tedy s vědomím, že jde o získání neporušitelné koruny, ta předčí i ten nejcennější a nejslavnější pohár či pozlacený vavřínový věnec, jakého lze dosáhnout třeba ve sportu. — Nebo snad chceš dát přednost těmto viditelným a porušitelným „korunám“? (2K 4:18).

vý

Ve vztahu k Pánu Ježíši není nezúčastněných diváků.

KDYŽ BŮH MLČÍ

[Dokončení]

5. Ještě je třeba se zmínit o pátém důvodu Božího mlčení. Bůh totiž promlouvá skrze mlčícího Božího Syna. Tak Bůh hovoří zcela ojedinělým způsobem.

V Žd 1:1 jsme četli, že v posledních dnech nám Bůh mluvil skrze svého Syna. Této Boží řeči skrze Pána Ježíše Krista rozuměli a ji uposlechli lidé všech věků. Tak byli zachráněni před zahynutím a spaseni pro věčný život.

Byl to nejkrásnější okamžik života, když jsem pochopil, že Pán Ježíš je Boží řečí ke mně, když se mé srdce otevřelo Jemu a všechno se stalo nové. To je ta nejpožehnanější chvíle. Vzpomeňme na Zachea, na Matouše nebo na Bartimea, který volal: „Ježiši, synu Davídův, smiluj se nade mnou!“ Vzpomeňme na Samářanku u studnice Jákobovy.

Jsou však tři druhy lidí, kteří jsou beznadějně ztraceni.

1. **První skupina**, ke kterým Bůh mlčí, jsou lidé, kteří jsou sice Bohem usvědčeni z hřachu, ale od Pána Ježíše nechtějí nic slyšet, nanevýš jen o zázracích, ale Kristovými požadavky pohrdají. Příkladem těchto lidí je Herodes. Byl jednou napomenut Janem Křtitelom kvůli cizoložství. Nepochlebil ho, naopak, nechal ho popravit. Potom o několik let později byl zatčen Ježíš. Pilát ho poslal k Herodeovi a ten je potěšen, neboť už dávno byl na něho zvědav. Domnival se, že uvidí od něho nějaký zázrak. Ale Pán Ježíš mu neodpovídal. To je výmluvné Boží mlčení. Herodes měl toho hodně na svědomí. Kdyby však byl před Pánem Ježíšem vyznal, že je hříšný, jistě by Pán Ježíš k němu promluvil. Jenže Herodes na pokání vůbec nemyslí. A tak mlčícím Bohem a Jeho řečí lásky pohrdl.

2. Do **druhé kategorie** lidí patří ti, kteří jsou jinak velmi nábožní. Velmi dobře znají pravdy Božího Slova, ale nechtějí uznat a přiznat jejich pravdivost. Za časů pozemského života Pána Ježíše to byli kněží. Pán Ježíš před nejvyšším knězem stál na Velký Pátek (Mt 26:60n). Před nejvyšší radu předstupovali mnozí falešní svědkové, ale Pán neodpovídá na tato obvinění. Mlčel. Teprvé až jej velekněž zasláná skrze živého Boha, aby řekl, zda je Božím Synem, odpovídá: „Ty jsi řekl.“

Nejvyšší kněz, nejvyšší cirkevní funkcionář tehdejšího Izraele, na jehož čepici bylo napsáno „Svaté Hospodinu“, náboženství říká „ano“, ale k Ježíši „ne“. A proto i k obrácení říká „ne“. Činit pokání? NE! Své NE říká nakonec ke všem slovům života, která tak dobře znala. A to všecko jen proto, že chtěl mít Boží Slovo bez Pána Ježíše Krista a Jeho Ducha.

Kolik je smutných dokladů v dějinách křesťanství o podobných lidech, kteří nesnesli Ducha Kristova ve své lačnosti světského bohatství, slávy a moci, kteří se při okázelé vnější zbožnosti raději stali lháři a vražedníky než by činili pokání. Jaká tragédie zbožných samospravedlivých, se sebou spokojených formálních křesťanů, kteří si zakládají na svých náboženských vědomostech, na svém členství v náboženské organizaci bez Krista a Jeho Ducha ve svém životě! Jak je jim odporné slovo o hřachu, o pokání, o oddání se Kristu celým srdcem. Jak jsou uraženi zvěstováním evangelia, které se jich netýká. Jak je jim vše přemrštěné, fanatické a výstřední v souvislosti s láskou ke Kristu.

A tu Bůh mlčí. Nemyl se, přítel! Bez pokání není obrácení, bez pokory není milost! **Bůh mluví a také mlčí — v Kristu.** Využij té vzácné chvíle jeho přítomnosti ve svém životě. Bůh ti více neodpovídá. Pak bude pozdě, neboť On vedle a mimo Ježíše už ti nic jiného neřekne. On tě volá k pokání jen a výlučně skrze svého Syna, Ježíše Krista.

3. Do **třetí kategorie** lidí, kteří jdou vstříc svému zahynutí, patří „moderní“ lidé, jednající dnes tak, zítra jinak — jako móda. Říkají na obě strany „ano“, ke Kristu i v světu. Pánu Ježíše neřeknou „ne“, mají k Němu „velké sympatie“, dokonce v Něho i „věří“.

Typem této kategorie lidí je římský prokurátor, Pilát. Také jemu Pán Ježíš neodpověděl (J 19:9). Proč? Protože Pilát dal jasně najevo, co chtěl udělat. Ne-

měl v úmyslu nechat Ježíše ukřižovat, protože poznal, že Ježíš je bez viny, ale také židům nechtěl říci „ne“. Chtěl to mít dobré na obou stranách. Nechal Pána Ježíše zbičovat, a pak naříkauje a volá: „Ajj, člověk!“ Snad v naději, že tímto pohledem obměkčí Ježíšovy nepřátele. Domnival se, že tím udělal všechno, co mohl udělat především pro sebe, a potom i pro Krista a židy. Tak nalezl „zlatou střední cestu“, která však také vede do zahynutí. Pilát Ježíše nepřijal, ale ani nezamítl. Neodsoudil jej, ale současně vyhověl žádosti židů, aby byl popraven, a navíc ho dal ještě zbičovat, což židé ani nevymáhali. Není hroznější cesty, než je cesta kompromisu, a ta v otázkách spasení vede právě tak do zahynutí. Je to cesta polovičatosti, když říkáme „ano“ ke Kristu, ale také „ano“ ke světu. Těmto lidem Bůh neodpovídá.

Hrozíme se pomyšlení, že i mezi námi by byli takoví polovičatí lidé, jejichž srdce není cele na straně Pána Ježíše, kteří ho necháslouji upřímně, kteří nechtějí Bohu a Jeho svatým požadavkům říci cele své „ano“. **Jestliže ti Bůh neodpovídá, pak je to také odpověď, kterou tě chce vyburcovat z lhostenosti a polovičatosti, neboť jestliže v této polovičatosti setrváš, přivede tě do zahynutí!**

Závěrem chci připomenout Boží mlčení, když Jeho milý Syn umíral na Golgotě. Ten, který z nebe řekl: „Toto je můj milý Syn, v kterém se mi dobře zalíbilo,“ při vbíjení hřebu do rukou a nohou Pána Ježíše m lčí. Nebe zčerná, slunce se zatmí, Bůh odvrací svou tvář od nejdokonalejšího Syna, který Ho tak oslavil. Toto mlčení je v nejhlobších základech Boží lásky. Kdyby totiž nemíčel k smrti Pána Ježíše, kdo by mohl být spasen? A toto Boží mlčení k smrti Pána Ježíše je nejmocnější a nejhlásitější řečí k tobě, neboť On k tobě mluví výlučně skrze svého Syna — skrze své Slovo.

Přichází chvíle, že Bůh bude k některým lidem věčně mlčet. Těm, jejichž jména nebudu napsána v knize života. Budou v temné noci zahynutí volat, ale nikdo jim neodpovídá. Mlčení k těm, kteří budou v jezeře ohně, gehenně, je mlčení nejděsnější. Ale dnes je ještě stále den příhodný, den spasení. Dnes se ještě stále můžete utéci k Pánu Ježíši. Zítra snad už bude na věky pozdě. Pán ti dej milost, abys dnes přišel k Němu.

W. B.

JIŽ NE JÁ!

Onť musí růsti, já pak se menšiti.
Žíví jsem pak již ne já, ale žív jest
ve mně Kristus.

[J 3:30, Ga 2:20]

Jan Křtitel vyjádřil svůj osobní vztah ke Kristu vyznáním: **Onť musí růсти, já pak menšiti se.** Menšil se Jan, menšil, až ho nebylo. Dal v obět sebe sama. A přece tento Jan byl poplatný Staré smlouvě, ačkoli vystoupil již na úsvitu nového věku. Chce jako „Já“ ještě něco znamenat, zákoně platit. I když něstálým umenšováním. Ale pořád ještě „Já“.

Stejně je tomu i v životě mnohých křesťanů. Pán při nich roste, stává se vlivným, vládnoucím, ale vedle Něho se „točí“, „tlačí“, „kroutí“, „tenčí“ stále menší naše „Já“. Byť už nepatrně maličké, ale stále ještě bdělé, živé, nebezpečné. Schopné přerůst i samého

Petra a mnohé další vlivné vyznavače, včetně apoštola Pavla (Ř 7:24—25). Patrujme: základním postojem víry znovuzrozených dítěk Božích zůstává pozdější apoštolovo krédo: „S Kristem ukřižován jsem! Žív jsem pak již ne Já, ale žív jest ve mně Kristus!“ Nemožu se tedy menšit, jsem mrtev! Moc a vládu nade mnou převzal On, můj Pán. Už nejde o dělbu úkolů: Něco On, něco i Já. On ten díl větší, já menší. On věci nemožné, já ty věci možné. Já začnu, On dokoná. Tak se doplňujeme a žijeme v harmonii. Je to pravda? Neplete se mu naše „Já“ do všeho, nenuť se podřídit! Apoštol má zde jasno: Již ne já, ale všecko On, byť skrze mne. On řídí mé chtění i činění. Denně volám: Pane, co chceš, abych činil? Jsem pod Tvým vedením, pod mocí Tvého Ducha. Jen On dokáže zvládnout mé „Já“ a udržet ho v „bezživotí“.

Jsme-li pokřtění v smrti Kristovu, proč zůstávat poplatní svému „Já“?



Vasta

Ahasverovom královstve musela byť Vasta jednou z najkrajších žien — sám kráľ si tak veľa myšiel o jej pôvabe, že pri jednej bujarej hostine chcel ju nechať predviesť práve kvôli jej krásnej tvári a postave.

Hoci kniha Ester zaujíma predné miesto v spisovanej literatúre Židov, neobsahuje zmienku o mene Božom alebo zeme Izraelovej, má v sebe rýdzí ľudský záujem a je vysoko predchutná Božou prozretelnosťou. Príbeh Vastin je stručný, ale v rámci orientálnej veľkoleposti máme tu prvky nesmrteľnej drámy. Nemôžeme nám uniknúť žiarivý charakter Vastin, ktorá bola zapadená, pretože odmietla vystavovať svoju peknú tvár a postavu chlípnym pohľadom opitého kráľovského dvora.

Rodom bola Vasta perskou princeznou. Hoci jej manžel bol vládcom od Indie po Etiópiu, jej zmysel pre vlastnú dôstojnosť a charakter bol jej vzácnnejší než obrovská riša jej pána. Než by mala vyhovieť márnivosti a zmyselnosti opitých hodovníkov, radšej odvážne riskovala kráľovstvo. Než by mala zlávíť zo ženskej cudnosti, radšej vzala na seba údel človeka, ktorý upadol do nemilosti. Jediným skutočným panovníkom na tomto podnapitom dvore bola žena, ktorá odmietla nechať sa predviesť čo i na rozkaz kráľa samého.

Bol to okázaľý banket, ktorý sa poriadal v Súsane, hlavnom meste Perzie, po dobu siedmich dní za účasti krála a jeho velmožov a stovák hostí v neustálom kolotoči zábav, pri ktorých víno tieklo potokom. Veľkí i malí sa nachádzali „v nádvori, v záhrade paláca“. Až prišiel rozkaz, ktorý bol korunou medzi vrtochmi podgrúženého despotu. Lebo keď sa jeho srdce rozvesililo vínom, prikázal, aby sa kráľovná prišla ukázať pred spoločnosťou. Už po celý týždeň, rozpačovaný vinom a oslavovaným, ukazoval svoje bohatstvo a moc princom a kniežatám, ktorí ho zahrnovali lichôtkami. A teraz príde zlatý klinec! Jeho hostia si popasú oči na kráľovnej! Keby bol býval triezy, neboli by sa dopustil takého porušenia obyčaje, lebo vedel, že ženy Východu žili v oddelení a že taký príkaz, vydaný v opilosti, je hrubou urážkou. „Keby sa Vasta bola objavila na hostine, hoci v kráľovskom rúchu a s korunou na hlave, bolo by to pre ňu skoro také poníženie, ako keby dnešná žena v našom modernom svete prišla nahá do spoločnosti mužov“. Čo Ahasver požadoval, bolo odloženie ženskej cti, a Vasta, ktorá nebola márnivá ani rozpustilá, odmietla vyhovieť. Plutarch hovorí, že býval zvykom perzských kráľov mať na hostine kráľovnu vedla seba, ale keď dostali chut na neviazanú záhabu a pitie, poslali kráľovnu preč a zavolali si svoje konkubíny. Snáď tu je kľúč na pochopenie Vastinho konania, lebo priliš dobre vedela, že obyčaj vyžaduje, aby kráľovna nebola svedkom takýchto spôsobov. Zostala pevná vo svojej ženskej dôstojnosti. Patrí všetka úcta hrdinskej tejto žene za jej šachetnú neposlušnosť, neposlušnosť, ktorá do krajinosti podráždila kráľa. Nikto a najmä žena, si nikdy netrufal pokorit kráľa, ktorého slovo bolo zákonom v celej jeho ríši. Ihned bol vydaný dekret, že Vasta nepríde viacej pred jeho tvárou. To značilo súčasné rozvod a koniec životu v blahobytte, na ktorý bola zvyknutá. A tak uprostred tragickej temnoty, kráľovskejšia vo svojom odopreli než kedykoľvek predtým, stráca sa ako žiariaci tieň. „Poplatnú mužovia“ a dvorní astrológovia a kniežatá súhlásili s kráľom, že vypovedanie z paláca bude jediný správny trest za jej zločin.

Vasta si radšej zvolila stratu královstva, než zneúctenie a bola za to potrestaná „trestom dostatočne prísnym, aby Ahasver obnovil svoju ohrozenú vládu národa, ale pre Vastu jej vlastné svedomie a osobná dôstojnosť boli vyššou nadyládou, a pre tento ideál bola pobjavená trónu. S jej krásou a pôvabom sa snúbila odvaha a hrdinskosť, ochraňujúca jej charakter pred korumpujúcim vplyvom moci. Vasta mala svoju vlastnú dušu a tú si zachovala. V tomto zmysle je

Vasta pozitívnym príkladom a bolo by chybou, keby jsme ju pod vplyvom biblickej exegézy celkom zavrhlí.

Môžeme teda všeobecne povedať a aktualizovať toto. Ak ženy dnešných čias zľavia z úcty k vlastnej dôstojnosti, nikdy nedosiahnu to najlepšie, čo pre ne Boh pripravil. Treba ťutovať, že nejedna žena v dnešnej dobe nie je taká úzkostlivá o dôstojnosť svojho tela, ako bola pohanka Vasta. Móda a popularita sú úbohom odmenou za stratu úcty k sebe samej! Kresťanské ideály ženskosti môžu sa zdáť staromódne, ale priazeň Božia spočíva na tých, čo majú odvahu niesť posmech za takéto ideály. Taká žena je podľa Božieho srdca, ktorá sa z Jeho milosti rozhodne vždy zostať dôstojnou v reči i skutku, hoc by módou jej okolia bola hrubosť a neviazanosť, a ktorá si tak vie zachovať perspektívnu a zmysel pro-
vodnosť aj v nezodpovednom prostredí.

mk

Poznámka redakce

Tento pohled na Vastu, který je svým pojetím hodnotným a aktuálním z estetického a výchovného hlediska, otiskujeme rádi, i když je v rozporu s tradičními výklady, které se z celostního hlediska zaměřují zcela správně na pozitivní symboliku osoby Ester a tím i krále Ahasvera, jinak ve skutečnosti krutého, bezohledného despoty. Doufáme, že to čtenář pochopí a nebude úvahu považovat za výklad.

**nesluší
se!**

Toliké jakž sluší Evangelium Kristovu, obcujte...

Filipenským 1:2

Od mládí vštěpujeme dětem pravidla slušnosti. Mají vědět, co se sluší a nesluší. Měřítko slušnosti jsou ovšem různá. Pro nás věřící platí míra: Jak sluší Evangelium Kristovu. Známe-li zvěst evangelia, prožíváme-li Lásku Kristovu, jsme-li mocí Ducha novým stvořením a navíc „posazení na nebesa“ (Ef 2:6), pak pro nás platí pravidlo nebeského chování: vše konat v lásce, tichosti, trpělivosti, odpousťení. Na Boží dítky, svědky Páně, se nesluší „vadit se“ (2Tm 4:2). Vadění není ještě hříchem, ale vede již k rozložení, hněvu hádkám, rozčilení křížkům zlosti ne-li k vějším hrubostem.

To všechno se tedy nesluší, z toho se rodi hřich. Žel, skloný tohoto „neslušného“ (přesněji řečeno „neslušícího se“) ráz už se nachází i při mnohých věřících. Kdo nebdí, zvykne si na různé nepěknosti, zakrývá nenáležitosti, podléhá zlemu. Vše pak časem vychází najeho. I mnohaletá manželství jsou tím, žel poznámená. Jen obnoveným pokáním a zasvěcením se Pánu lze prožít změnu — nápravu. Pavel znal postavení věřících ve Filipách, jejich ohrožení ze strany pohanů, nebezpečí připodobnit se světu. Proto jim připomíná: Vaší vizitkou je Evangelium. Chovejte se, jak sluší, abyste dělali čest svému Pánu — „jakž sluší na svaté“ (Ř 16:2).

„Jakz slusí na svate“ (R 16:2).
Úsilí o „slušné“ obcování je zaměřeno pro posvěcení. Zkontrolujme se! I když se nám tak mnohé nezdá být hříchem: hledání na obrazovku, bujná veselost, neukázněné citové vzrušení, nedůtklivost či urážlivost, aj. Duch svatý nás upozorňuje, že se tak mnohé v našem myšlení, citění a snažení nesluší, že tu je určitá hranice, kde je potřebí skoncovat, nemá-li být narušeno naše posvěcení, působení Ducha, náš duchovní růst. Zjistíme, že „sluší“ čistá mysl, radostný pohled, sebezapření, vítězná píseň, chválypná modlitba, a tím vrouceníjsí obecenství s Pánem. Mnohé se tak do rána změní. Pán to dej!

1m

NYMFA APFIE a domácí kroužky (Ko 4:15; Fm 2)

A. NYMFA

Nedá se s určitostí posoudit, je-li uvedeným jménem miněna žena nebo muž, protože jsou doloženy oba způsoby jeho čtení. Nedá se také s určitostí říci, zda tato „církev v domě“ = domácí kroužek, se nacházela v Kolosách nebo v Laodiceji. Předpokládáme-li Kolosy, pak by v poměrně malém městě byly dva domácí kroužky, protože jeden byl i v domě Filemonova [2]. Je to zajímavá skutečnost, protože si znova začínáme uvědomovat význam domácích pobožnosti a požehnání, které šíří.

Dopis Koloským se obraci na celou tamní Církev. Ať je jmenována Církev v domě NYMFY nebo v domě Filemona, je zřejmé, že tyto domácí kroužky nebyly chápány jako samostatné „církvíčky v Církvi“, ale že tvořily celek, tj. jeden sbor ve městě. V prvních dobách tvoření Církve nebyly sborové domy. Členové sboru Církve byli odkázáni na domy těch, kteří mohli své domy poskytnout, aby byly chráněni před vyrošováním. Jakmile počet věřících vzrostl tak, že neměli všichni místo v jednom domě, nedalo se zabránit rozdělení na skupiny.

Čím menší byla skupina, tím lépe bylo možno dosáhnout prohloubeníjíšho vyučování účastněných. Hieronymus sděluje, že dbali na to, aby shromažďovací místo domácího sboru měla vhodné umístění, aby byla dost velká a nebyla vyrušována příliš hlučným nebo nedůstojným sousedstvím.

O NYMFĚ nemáme žádné osobní údaje. Náležela k poutníkům, kteří putovali do Ejezu, do věhlasné svatyně Dianiny? Byla tam získána pro Krista kázáním apoštola Pavla (Sk 19:10) a směla pak zažít splnění zaslíbení, totiž že uvěřila s celým domem svým?

V tehdejším pořanském prostředí nebylo maličkostí otevřít svůj dům Církvi. NYMFA tím dokázala svou

upřímnou oddanost Pánu Ježíši. Snad právě to bylo důvodem, proč Pavel zvláště pozdravoval ji a Církev, tj. kroužek věřících v jejím domě.

B. APFIE

Dopis Filemonovi je nejosobnější ze všech dopisů Pavlových a jediný, který nám dává nahlédnout do křesťanské domácnosti oné doby. Nebudeme se zabývat tím, jak Pavel řeší otázku otroctví, nejtěžší otázku starověku. Řekneme jen tolik: aniž by rušil pořádek staré doby, překoná tuto otázku alespoň v okruhu sboru tím, že doručil křestanu Filemonovi darovat svobodu uprchlému otroku Onesimovi a uvolnit ho pro službu v křesťanské Církvi.

Jako téměř ve všech dopisech apoštola Pavla setkáme se i zde na jeho začátku a na konci se jmény, která naznačují něco z bohatství bratrských vztahů, ve kterých Pavel žil. Cítil se spojen se všemi těmito lidmi, s muži i ženami. Kdo byla APFIE? Zřejmě byla manželka Filemona a matkou Archippou. Byla zřejmě dosud v nejlepších letech, když Pavel nazval Archippu svým „splurytitem“. Archippa byl pravděpodobně později starším v Kolosách a pak nástupcem Epafry (Ko 4:17).

Pavel se nejspíše seznámil s Filemonem a APFII v době, kdy působil v Efuzu. Oba uvěřili pravděpodobně jeho prostřednictvím v Pána Ježíše (Fm 19). Tím je vysvětlen i srdečný tón celého dopisu.

Tento dopis se obraci i k APFII, protože jako domácí paní měla snad právo spoluřezenovat v záležitosti Onesimově. Byl možná přímo podřízen domácí paní. Může-li se uskutečnit dobré rozhodnutí společně a k všeobecné spokojenosti, tím je to lepší.

Pavel nazývá APFII „milou“, jiné texty píší o „milé sestře“, čímž je jasné, že piše křestance. V jejím domě vládl duch „lásky a víry“ (v 5).

C. DOMÁCÍ CÍRKVE — SBORY = domácí kroužky

Filemon a APFIE byli pravděpodobně majetní členové sboru. Snad byl Filemon majitelem jednoho z vlnášských podniků, které tehdy byly v rozkvětu v údolí řeky Lykosu. Také Filemon a APFIE poskytli svůj dům sboru jako mnozí jiní:

Maria (Sk 12), Lydia (Sk 16:14), Gaius (Ř 16:23), Štěpán (1K 16:15), Nympfa (Ko 4:15).

říká, že učil veřejně a „po domech“.

Bereme-li vážně výrok Nového Zákona o Církvi jako o těle Pána Ježíše Krista, pak je toto tělo tvořeno z malých buněk. Neměl by se pak výrok: „Budujte silný sbor“ doplnit jiným: „Tvořte malé sbory?“ Neměla by se malému domácemu kroužku věnovat zvýšená péče? Dům, rodina se musí stát spíše buňkou, kde roste duchovní život, kde se čte Slovo Boží, kde se nekáže, ale společně prohovoří otázky, kde se Slovo Boží nejen čte, ale také se společně podle něho žije. V domácím prostředí vzniká také potřebná srdečnost pro přátele sboru, se kterou se ve velkém sboru těžko mohou setkat. V Novém Zákoně měly ženy rozhodující podíl na vzniku a trvání domácího kroužku. Má tomu být dnes jinak?

upr. DZ

Zprávy z KMK

Z iniciativy Ruské pravoslavné církve konalo se v Moskvě ve dnech 1. až 2. října 1981 dvoudenní zasedání mírových pracovníků, kteří byli svoláni k přípravě světové mezináboženské mírové konference. Moskevské zasedání se zúčastnilo asi 100 osob ze všech kontinentů, kteří reprezentovali hlavní světová náboženství. Z rozsáhlé diskuse jednomyslně vyplynulo usnesení uspořádat na jaře 1982 v Moskvě uvedenou konferenci pod názvem: „Světová konference: Zástupci náboženství za záchrannu svatého daru života před nukleární katastrofou“. Nejvyšší představitelé KMK byli v Moskvě přítomni a staví se plně za pořádání zmíněné konference. Výsledky konference budou předloženy 2. zvláštnímu zasedání OSN na jaře 1982.

V nejbližším období jistě proběhne řada jednání zabývajících se přípravou této konference, o čemž budeme členáře průběžně informovat na stránkách tohoto časopisu.



Světový ekumenický kongres křesťanských žen v Praze 8.—13. 10. t. r. vykázal účast 1000 pracovnic ze 132 zemí téměř ze všech církevních křesťanských organizací včetně „katolického sdružení pro dítě“ a zástupky Všeafričké a Všeasijské křesťanské mírové konference. V jejich prohlášení, zasláném na příslušná odpovědná místa, kde se rozhoduje o další budoucnosti života na zemi, je vyjádřen optimismus víry v Boží pomoc všem masovým akcím demonstrujícím opravdovou touhu lidstva po mírovém uspořádání všech dosavadních problémů ve světě.



Jubilanti



Pamětníci

Mezi nejznámější a nejaktivnější pracovníky v díle Pána ve společenství věřících Křesťanských sborů na Těšínsku patří bratři Pavel MICHALÍK a Alois RODOWSKI.

Počátky duchovního probuzení jsou spojeny s obcí Třanovice (dnes v okrese Frýdek-Místek). Zde v roce 1906 započal požehnanou evangelizační práci bratr Josef Mrozek st. Postupem času se na práci podíleli i další bratři, F. J. Křesina, J. Siracký, K. Pavlovič a jiní. Bratr Josef Mrozek st. byl odvolán k Pánu v roce 1972 ve věku 90 let. Bratři P. Michalík a A. Rodowski jsou ještě mezi námi, a tímto si vděčně chceme připomenout jejich 86. a 85. narozeniny.

BRATR PAVEL MICHALÍK

se narodil 3. 9. 1895 v početné rodině. Dar spasení skrze Pána Ježíše přijal v roce 1914. Krátce poté byl vržen do víru první světové války, z níž se díky Boží milosti vrátil, ale s narušeným zdravím. Zapojil se do započaté práce v Třanovicích. Zejména po sňatku se sestrou Marií Sabelovou v roce 1920, která byla absolventkou biblické školy v Berlíně, se jejich dům stává střediskem duchovní práce a místem shromážďování věřících. Sluší se vzpomenout další přední bratry v Třanovicích, jako Jiřího Sabelu (Ichána), Karla Zabystrzana a Jana Němců.

S manželkou Marií měl bratr Michalík dva syny. V roce 1938 Pán jeho ženu odvolal ve věku 48 let. Do druhého manželství vstoupil v roce 1942 se sestrou Helenou Husarovou, s níž má jednu dceru.

Bratr Michalík je hluboce věřící člověk, písmák. Kromě studia Božího Slova studoval i dobrou duchovní literaturu. Protože byl zemědělcem, četl si Písmo a připravoval se na službu Slovem nejčastěji v noci. Spolu s mladšími bratřími a sestrami vyjížděli do okolních sborů, kde sloužili i společným zpěvem.

I přes vysoký věk má bratr Michalík bystrý úsudek, je rozvážný a duchovně bohatý. Proto je vyhledáván mladšími bratřími s biblickými otázkami, na které rád odpovídá s hlubokou znalostí Písma.

Ve shromáždění má své místo co nejbližše sloužícího bratra, protože již nedoslýchá. Pilně studuje udané texty i službu, nabádá k hlasitým proslovům i modlitbám, „aby mohl také říci Amen“. Věk mu již nedovoluje delší cesty, proto zůstává většinou v domácím sboru, ale sleduje dění v církvi Pána jako ten, který je k dispozici poradit, napomoci, kdykoliv je o to požádán. Umět se zařadit i ve stáří, najít své místo, to je krása šedin a moudrosti. To vzbuzuje u něho vážnost, respekt, uznání i úctu.

BRATR ALOIS RODOWSKI

v listopadu t. r. měl 85 let. Narodil se 6. 11. 1896. Také jej neminula 1. světová válka, prožil její hrůzy a dostal se do zajetí. Po návratu v roce 1918 dostalo se mu v Bohumíně svědecí o Pánu Ježíši, které radostně přijal. Tentýž rok vstoupil do manželství se sestrou Emílií Vojtovičovou a následující rok byl pořízen v Třanovicích.

Když se na doporučení bratří v roce 1922 bratr J. Mrozek st. přestěhoval na Horní Slezsko v PLR, byl bratr Rodowski opět na doporučení bratří vyzván, aby převzal byt br. Mrozka v Bohumíně a zapojil se tam do služby Slovem. Postupně se oblast jeho činnosti rozšířila i mimo Bohumín. Množí se na jeho svědecí obrátili. Tehdejší misijní práce se konala velmi prostě. Bratři dojížděli do jednotlivých míst desítky kilometrů na kole. Povstaly sbory v Karviné, Orlové, Michál-

kovicích, Petřvaldě, Ostravě a jinde. Ve všech těchto místech byl bratr Rodowski znám jako horlivý služebník Božího Slova a zvěstovatel cesty spasení.

Bratr pracoval jako dělník v Bohumínských železárnách a veškerý svůj volný čas věnoval studiu Pisma. Písmu dával přednost před jakoukoliv jinou literaturou, i když biblickou.

Hořící srdce pro Pána, vděčné za dar spasení, neznalo překážek. Alespoň jeden příklad za mnohé: manželé Rodowští spolu s několika věřícími z Ostravská podnikli v době svého duchovního mládí na kolech cestu na bratislavskou konferenci.

Prostřednictvím služby Slovem br. Rodowského se nám dostává objasnění hlubokých duchovních tajemství, moudrosti a požehnání. Bratr je horlivým strážcem biblických pravd a rozhodným obhájcem prosté prokřesťanské sborové praxe. O předním postavení bohumínského sboru svědčí skutečnost, že v roce 1928 byl tam postaven jeden z prvních sborových domů Křesťanských sborů. V něm manželé Rodowští bydleli a svědčili životem až do roku 1977, kdy se pro starý přestěhovali k rodině své dcery v Českém Těšíně. Vychovali čtyři dcery, které spolu se svými rodinami náleží Pánu.

Jsme vděčni našemu Pánu, že nám oba bratry zachovali, že dávají dobrý příklad vědců víry (Žd 13:7). Do dalších let jim přejeme duchovní svěžest, radost i zdraví od Pána.

-šek



Ve věku 68 let byl v červenci toho roku povolán k Pánovi bratr ALOIS ČEP z Nivnice. Plných 30 let byl věrný svému Pánu a rád nesl zvěst o spasení lidem. Zůstává nám příkladem v tichosti a skromnosti i v drobných úkolech, které vykonával s láskou. K Pánu odcházel se slovy: „Pane, vezmi si mne, jsem Tvůj!“ Na pohřbu posloužili Božím Slovem bratři Osouch a J. Kašparec.



Dne 20. 8. 1981 si nás Pán odvolal k sobě horlivého a věrného bratra ANDĚLINA STOŠKA z Bohumína. Od roku 1923, kdy svůj život odevzdal svému Spasiteli, pracoval na vinici Páně se zapáleným srdcem a touhou obhajovat čistotu a pravdu Božího Slova. Věřící ho znali jako pravidelného účastníka shromáždění, a to i v době, kdy na něj dolehly tělesné nemoci a bolesti. Vždy do shromáždění dojížděl na kole z Lutyně za každého počasí. Na svého Pána spoléhal i v zkouškách, v nichž prokázal trpělivost, příkladnou odevzdanost pod mocnourukou Pánovou a tím se stal příkladem horlivého a poslušného svědka Pána Ježíše.

Věřící z Bohumína

Váš nebeský otec je živí (Matouše 6:26)

Mám jednoho „kazatele“, jehož tak rád poslouchám. Je to malý, krotký ptáček, který ke mně denně káže. Na římsu svého okna mu kladu drobky a on si z nich vezme kolik, kolik potřebuje. Z římsy odletí na protější strom, pozvedne svůj hlas a zpívá píseň chvály a vděčnosti. Pak ukryje svou hlavičku pod křídlo a ukládá se k spánku. Nemyslí na zítřek, nestará se, čím se bude sýtit zítra. To je ten nejlepší kazatel, který mne učí, jak mám spoléhat na svého Otce v nebesích.

M. Luther

Z OBSAHU ROČNÍKU 1981

BIBLICKÉ VÝKLADY

- Blahoslavenství (2)
- Pohľad do knihy Zjavenia (7, 39, 66, 92, 106)
- Stopy ke kríži (8, 30, 80)
- Význam golgotského kríža (12)
- Pokání — nebeský dar (19, 64, 87, 113, 129)
- Příklady táhnou — Petr (20, 41, 90, 138)
- Toto hovorí Ameň (52)
- Príprava na službu - J 14 (54)
- Neboj se (59)
- Pýcha (73)
- Sedem stupňov slávy Pána Ježiša (78)
- Môj čas (89)
- Budte jako hadové? (94)
- Přirozený, tělesný, duchovní člověk (104)
- Môže Boží dítě zahynout? (122)
- Sedem napomenutí v liste Jakoba (124)
- Neplodný fík (130)
- Uchvátený Kristom Ježišom (134)
- Nymfa, Apfie a domáci kroužky (142)

ÚVAHY A RADY

- Zústávali na modlitbách (1)
- Bremená (2)
- Eliáš (5)
- Proč to já nesmím? (10)
- Pýcha (11)
- O Bibli (17, 36, 83)
- Neboj se (25)
- Čítali sme (29)
- Chudobná vdova a jej dar (32)
- Náman (34)
- Náš bratér Host (38)
- Anna a Penenna (40)
- Když Bůh mléč (49, 102, 138)
- Rozumíme si navzájem? (53)
- Má se vaše auto lépe než vy? (56)
- Autorita Božího Slova (57)
- Nebeské a zemské telo (58)
- Kámen odvalen, slunce vzešlo (63)

Když si uvědomujeme, drazí čtenáři, že jsme směli ukončit tento 13. ročník
Živých slov, smíme se žalmistou v pokroku a upřímnosti říci:

Dobročeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu!
Dobročeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodinu!
Nenakládá s námi podle našich hříchů, neoplácí nám dle našich nepravostí.
Jak vysoko nad zemí je nebe, tak mohutně se klene Jeho milosrdenství nad
lidi, kdo se ho boji.
Zná naše výtvory, pamatuje, že jsme prach.

Dobročeč, má duše, Hospodinu!

- Záťuba v zákone Hospodinovom (68)
- Kain (71)
- Saze nebo diamant (obálka č. 3)
- Měvše býti mistři (76)
- Kvítičko (82)
- Matky podle srdce Božího (84, 99)
- Dobrá cesta (86)
- Ābel (88)
- Noe (97)
- Milovat znamená darovat se (109)
- Hlad v zemi (111)
- Zvláštní nabídka (114)
- Odpuštění (121)
- Usporiadaj svoj dom, lebo zomrieš (127)
- Již ne jú (139)
- Vasta (140)
- Nesluší se (141)

SVĚDEC

- Moje svědec (23)
- Mé svědec (33)
- Mé svědec (95)
- Jak dosáhl úspěšný muž pravého úspěchu (135)

BÁSNĚ

- Odchody (16)
- Cesty īahkého odporu (36)
- Chětli Tichost ... (83)
- Miska Šošovice (108)
- ... že spásu přiniesol Pán (129)

ZÁŽITKY — PŘÍBĚHY

- Motýl- záchrana (4)
- Odhalené tajemství (17)
- Za F. J. Křesinou (44)
- Času je málo a voda stoupá (67)
- Mistr světa (69)
- Pozriete na nebeské vtáctvo (77)
- Vidiš dobře (93)
- Chaloupka strýčka Toma (103)
- Nákažlivé zdraví (115)
- 200. výročí tolerančního patentu (116, 132)
- Jubilanti a pamětnici (144)